



Valerie Theriel

KREV PREDÁTORŮ

Přísaha mrtvému, ztráta paměti



Valerie Thieriel

KREV PREDÁTORŮ

Přísaha mrtvému, ztráta paměti

„Vše, co se má stát, už se stalo.“
**„Zplozena respektem a úctou, žije vašeň
věčně.“**

PROLOG:

Dokázalo by dobro porazit zlo, když se nedovede vcítit do jeho způsobu myšlení a pochopit motivy konání bytosti tak prohnané, že by její vláda zničila celý svět a vyhladila lidstvo? A jaký by měl být vládce světa? Pokud by chápal podstatu zla, nedokázal by se od něj přece oprostít, což by ve svém důsledku znamenalo totéž. Zkázu.

Avšak řešení existuje, a to prosté a dokonalé. Nastal čas boje o vládu nad světem a vy budete při tom. Prožijete chvíle plné podlých intrik, temných vášní i čisté lásky dvou zcela odlišných bytostí. Zlo je třeba poznat, oklamat a zničit.

Tentokrát to však nebude boj muže proti muži...

*Dva životy, však jeden osud,
od dávných časů, až doposud.
K ochraně krále se zrodila*

zbraň, aby čiré zlo zničila.

Bude mu mečem i štítem

a král ji obdaří citem,

jakého na světě není,

život jí k lepšímu změní.

V dávné minulosti, v jedné tajemnými pověstmi opředené zemi, za temné noci...

Vysoký černovlasý muž se musel sehnout, když vcházel do ústí jeskyně, zcela skryté lidským očím. On však o ní věděl, a navíc – nebyl to člověk. I nyní, v hluboké tmě, viděl stejně jako lidé ve dne. Také způsob, jakým se zde dopravil, byl neobvyklý. Muž totiž uměl létat, a přeletět celý hluboký a temný les pro něj s jeho velikou silou a schopnostmi nebyl žádný problém.

Vešel tedy do temné chodby, vedoucí dovnitř oné jeskyně, která byla velmi prostorná. Zde už ale svůj bystrý zrak ani nepotřeboval, neboť uprostřed té kruhové místnosti jasným plamenem hořel vysoký oheň. Ten osvětloval mladou ženu, která u něj seděla na jakémsi pytli a hřála si ruce v jeho teple. Poblíž ní ležely na podobných pytlích a přikryté přikrývkami dvě menší děti – chlapec a děvče – a tvrdě spaly.

Žena stále ještě zamyšleně hleděla do plamenů a nevnímala okolí. Příchozí muž ji mohl chvíli nerušeně pozorovat a sledoval, jak teplá záře ohně zalévá její tvář. Pak přistoupil blíže, a tu si ho ta žena všimla. Vstala, zadívala se na něj, a slabě se usmála. Plameny ozářily jeho urostlou a svalnatou postavu i obličej muže, který měl velmi blízko k dokonalosti.

Když spatřil ženu a děti, viditelně si oddechl.

„Jak vidíš, neodešli jsme, mocný pane,“ řekla ona.

Muž se pousmál, potom se ale s ustaraným výrazem v obličejí ozval: „Je to zlé, má paní. Tvorové mého druhu už zotročili celou tuto zemi. Podařilo se jim vyslídit a ovládnout každého člověka. Nechci ani myslet na to, co by se stalo, kdyby se jim povedlo najít vás, které takto zotročit nedokážou. Slyšel jsem jejich názory na takovou možnost. Hrozila vám smrt, a tato hrozba stále nepominula. V této zemi ty a tvé děti nebudete nikde v bezpečí. Ani pod mou ochranou. Nejlepším řešením je opustit tuto zemi. Pokud mi to dovolíš, půjdu s vámi a postarám se o vás.“

„Nedělej si starosti, můj pane. Já vím, co dělat, aby má krev přežila, věř mi. Všechno se vyřeší. Ale ne dnes v noci. Nyní o tom nemusíme přemýšlet. Tady jsme díky tobě v bezpečí,“ odpověděla.

Příchozí se na ni zadíval a v jeho očích byly otázky.

Žena se pousmála a prohlásila: „Vím, co bys chtěl vědět, mocný pane. Zda je má moc skutečná a já vím, co se stane. Věz tedy, že jsem byla dnes v noci opět obdařena viděním, a to mi doplnilo věci, které jsem dosud neznala. Nyní vím všechno a mohu ti to i sdělit. Také si to zasloužíš za svou obětavost a vše, co jsi pro

mě a mou krev učinil. Nebylo toho málo, a já se ti toužím odvděčit.“

Pokynula mu, aby se posadil vedle ní u ohniště, a po jeho opětovném zvědavém pohledu začala: „Víš, co je pro každého myslícího tvora nejhorší? Pomyšlení na to, že je jeho existence prázdná. Nenaplněná a zbytečná. Tak jsem to cítila já. Jako by mi něco ve mně říkalo, že jsem k něčemu určená, a já k tomu dlouho nemohla proniknout, pochopit to, a hlavně – nějak dosáhnout toho, aby se tak stalo.“

„Vím, jak jsi trpěla svou prázdnou existencí. Sama jsi mi to svěřila. Pouze mateřství tě naplňovalo, jak jsem přes tvou nečitelnou mysl pochopil. Máš moc krásné děti,“ poznamenal muž, když se pak na chvíli odmlčela.

„Nejsou pouze krásné a zdravé, ale důležité pro to, co je v mém životě určující. Neboť věz, že já i každý z mé krve – potomstva, jež zdědí mou nečitelnou a neovladatelnou mysl spolu se silnou duší, kterou nic na světě nedokáže zlomit – bude mít poslání. Každé dítě, které přivedeme na svět, bude mít svůj úkol, jenž je potřeba splnit. Třeba jen to, přivést na svět další generaci. Ale ještě i mnohem důležitější věci,“ oznámila mu vážně a nesmírně hrdě žena.

„Těší mě, že se zřejmě cítíš spokojená. Ty už jsi své poslání v tomto směru naplnila, ne? To je vše, nebo snad tvůj osud skrývá ještě něco jiného?“ zajímal se velmi zvědavě muž.

„Můj osud vskutku skrývá mnohé, můj pane. Ani mé mateřství ještě nebylo zcela naplněno. Mým úkolem je přivést na svět dalšího potomka. Toto však není všechno. To dítě porodím neobyčejnému muži. I ono samotné bude jedinečné. Jeho původ

bude takový, jaký nemá nikdo na světě. Spojí se v něm totiž dvě rasy,“ odvětila mu žena.

„Dvě rasy? Tomu příliš nerozumím! Vysvětli mi to, má paní! Kdo bude otcem toho dítěte?“ hlesl muž, a jeho hlas se třásl bolestí, jejíž příčinu oba znali.

Ona se pousmála a znova tak hrdě pronesla: „Otec mého dítěte bude někdo, kdo jednou ovládne celý svět. Jeho král. Ale vládu si bude třeba vybojovat. A to proti někomu nesmírně mocnému, kdo by se po uchvácení moci nad světem postaral o jeho zánik. K tomu jsem byla stvořena. K ochraně krále, jemuž budu mečem i štítem. Ochráním ho před tím, kdo se ho bude snažit zničit, a pomůžu mu dosednout na trůn, aby změnil svět k lepšímu. Budeme spolu už navždy. Není to úchvatné poslání?“

Muž bezmocně polkl a tiše se zeptal: „Ty se staneš ženou krále? To je dobře, že jsi tak důležitá. Jedno mi však není jasné. Proč nemůže bojovat on sám? A co jeho city k tobě? Bude na tebe hodný? Zamiluje si tě? Dokáže ocenit tvou výjimečnost?“

Žena se na něj upřeně zadívala a reagovala: „Proč se mě nezeptáš na to, co tě doopravdy trápí? Copak tě neděsí, co jsi viděl? Nepřipomíná ti to něco? Jak se na to tak hodný člověk jako ty může dívat a stále chovat city k tak krutému tvorů, jako jsem já?“

„Já přece chápu, proč jsi to udělala! Pomstila ses. Jako...“ vyhrkl, než se odmlčel, a v jeho mysli žena vyčetla to, na co nedokázal najít odpověď.

„Nebudu tě dále trápit, krásný pane. Asi tomu stejně neporozumíš, ale to nevádí. Nejsem lidská žena. Ne svou duší. Je v ní zbraň, kterou využiji v boji proti tomu zlu, jemuž bude nucen

čelit můj král a manžel. Protože on je tak dobrý, že by ho ani nerozeznal. Je zranitelný tím, jak je laskavý a čestný – mimo jiné obdivuhodné rysy jeho charakteru. Já jsem zde tou, která v sobě nese zlo, schopné porazit to, co chápu. Čemu rozumím, poněvadž je mi to vlastní. Ale vláda nad světem poté musí připadnout někomu, kdo má lidskost, soucit, a netouží po tom, co získá. Po té ohromné moci, kterou jedině naprosto čistý a duší nevinný člověk může přijmout a neuškodit,“ sdělila mu ta zvláštní žena.

„Když údajně nejsi lidská žena, kdo tedy jsi?“ podivil se nechápavě on.

„Já jsem čarodějka. Pramáti. Zakladatelka rodu lidí, jež se zaslouží o zničení upírů. To ty jistě uvítáš, že? Je ti odporné, co dřímá v těch stvůrách, a nechápeš, jak můžou být tak kruté. Ale pro mě pochopení máš. Já jsem totiž upírka. Pouze mé tělo je lidské. Toto je mé tajemství, krásný pane. Zato ty máš duši lidskou, a tvé tělo je upíří. Ty jsi silný, a já jsem křehká. Zato má duše je zlá, prohnaná a nezničitelná svou mocí. Ta tvá by nebyla schopná zničit nesmírně podlého a zákeřného tvora, který si brousí zuby na celý svět. I nyní je ti líto lidí, které upíři zotročili. Mně ne. Já vím, že oni jednou budou opět svobodní. Pod vládou mého pána a krále,“ vysvětlila mu, a upír byl velmi šokován tím, co naznačila.

Čarodějka mu to vyčetla z mysli a přikývla: „Ano, je to tak. Ty budeš tím králem, můj pane.“

„Ale já...“ namítl, a ona ho doplnila slovy: „Netoužíš po moci. Víím. Znáím tvé tužby, naděje a sny dobře. A ty nyní dojdou naplnění.“

Muž na ni nevěřičně pohlédl a žena ještě s úsměvem dodala: „Nadešel čas přiznat pravdu. Tu, že opětuji tvé city. A to od první

chvíle, kdy jsem spatřila tvou krásnou tvář, a hlavně – duši. Ale nesměla jsem to přiznat předčasně. Odpusť mi mé odmítavé chování. Byl jsi tak neuvěřitelně laskavý a chápavý, krásný pane! Nechala jsem tě trpět tak dlouho, a ty jsi to bez odporu snášel. Už díky tomu ti musí být jasné, že si svůj osud zasloužíš. A mě on velmi těší. To, že muž, kterého miluji, bude králem celého světa.“

Upír před ní najednou poklekl a divoce vybuchl: „Ty víš, že to pro mě není důležité, čarodějko! Chci se od tebe dozvědět něco jiného.“

„Myslíš to dítě? Ano, počneme je spolu. Dnes v noci. Ovdověla jsem, a nyní se stanu tvou ženou, která ti dá dítě. A to bude zdravé, neboj se. Bude mít krev své matky i svého otce. Smíšenou. Napůl lidskou a zpola upíří,“ šokovala ho čarodějka.

„Pokud tvrdíš, že je to možné, zřejmě ano. Nemůžu jenom uvěřit tomu, že...“ vypravil ze sebe, když ho přerušilo to, jak si ta žena klekla naproti němu a dokončila: „Že tě miluji, můj upíre s lidskou duší? Ale je tomu tak. Jelikož mám pro tebe nečitelnou mysl, musím ti to dokázat jinak. Slovy a především – činy.“

Upír ji pevně objal a naléhavě zaprosil: „Chci, abys už zůstala navždy se mnou, krásná čarodějko. Slib mi to, prosím! Pověz, že jsi mojí ženou a zůstaneš se mnou. Na ničem jiném nezáleží. Jenom na tom, abys byla šťastná – jak si přeji už od té chvíle, kdy jsem tě poznal.“

„Ano, já vím. A dal jsi mi svobodu. Jako šelmě, o níž jsi mluvil. Získal jsi její důvěru, a také lásku. Navždy. To ti slibuji,“ opáčila žena.

Potom spolu odešli do nejzazšího kouta jeskyně, aby tam strávili noc plnou projevů emocí, které cítili. To bylo jejich poslání,

kteřé naplnili. Jenomže šťastný upír netušil, že při svém vyprávění čarodějka vynechala jistý dost podstatný detail. To, jakou bolest mu bude nucena po krátkém štěstí vzápětí způsobit. A tak když k ránu usnul – přičemž ve své mohutné náruči svíral milovanou ženu – ještě se zmámeně usmíval a jeho duši zaplavovala radost. O pár hodin později byla jeho mysl plná zoufalství.

Když se totiž vzbudil, bylo už ohniště dávno studené a jeskyně opuštěná. Čarodějka někam zmizela a s ní i její děti. Zanechala mu pouze pro něj zcela nepochopitelný vzkaz, díky jehož obsahu začal pochybovat o jejích citech. Přesto po ní zlomený žalem dlouho pátral, ale nikdy se mu ji nepodařilo najít. Až do její smrti, kdy i on ztratil smysl života, který mu i po celá ta léta jejich odloučení unikal. Tak ho zasáhl její odchod a to, že mu možná hlhal. Jenom někde v hloubi duše měl naději, jež ho nutila milovanou ženu hledat. Marně.

Nakonec našel svou smrt v souboji a nedočkal se toho, když se začaly objevovat podivné bytosti – zpola upíři, neovládající létání, hypnózu a dokonce ani vidění potmě. Navzdory těmto nedostatkům však přežili a spojili svou krev s upíry i lidmi – ale ne ledajakými. Pouze někteří jedinci mohli porodit těmto bytostem zdravé potomstvo anebo je s nimi zplodit.

Byly to lidské děti z krevní linie čarodějky, která ze země nikdy neodjela, ale ukryla se hluboko v lesích, kde pak porodila syna, kterého s ní té noci zplodil onen zamilovaný upír. Věděla, že už se nikdy nesmějí setkat a musela to respektovat, ačkoliv by si hrozně přála být s ním. Mohla ho pouze tajně pozorovat, jak ji marně hledá, i když tím velmi trpěla.

Bezpečně ukrytá před ním i jinými tvory jeho druhu, vychovávala své děti a šeptala si: „Jednou. V jiném životě, v jiném čase. Tentokrát navždy. Najdu si tě a nikdy tě neopustím. Postarám se o tebe a ochráním tě, můj upíre s lidskou duší. Pak mi uvěříš. Zařídím, co je třeba. Je to mé poslání.“

A i přes hluboký smutek se ta zvláštní žena nezvykle nelidsky ušklíbla.

O mnohá staletí později, na druhém konci světa, jednoho podzimního podvečera...

V nemocnici jistého malého města se z místnosti, kde se převlékaly sestry, nenápadně vynořila žena středních let. Na sobě měla sesterskou uniformu a přes obličej ochrannou roušku. Neodkladně zamířila k porodnímu sálu, když tu si všimla asi desetiletého chlapce, který se viditelně nudil v čekárně. Počkala, až chlapec zmizel na toaletě, a teprve pak pokračovala v cestě. Brzy se před ní objevily dveře, do kterých spěšně vešla.

Na porodním sále panoval čilý ruch. Všichni se tam soustředili na vrcholící porod mladé ženy, která najednou zpozorněla a zadívala se na příchozí. Ta ji nehnutě pozorovala a rodička ani neměla čas na ni jakkoliv zareagovat. Hlasitě zaúpěla a vzápětí porodila chlapce. Když se místností rozlehl jeho první křik, měli lidé okolo pocit, že se chvějí okna v celém domě – tak byl silný. Stejně jako on sám.

Žena u dveří stále čekala a doktoři se sestrami si jí zatím nevšimli. Věnovali se rodičce a jejímu synovi, kterého očistili.

Zabalili ho a dali jí dítě do náruče. Dívala se na něj a nevnímala nic jiného než svého syna. Až to podivné ticho kolem ní ji zarazilo. Když se rozhlédla, zjistila, že všichni okolo nehybně stojí. Bylo to, jako by se zastavil čas. Pouze žena u dveří ne. Vydala se rovnou k ní. V rodiče hrklo a sevřela dítě pevněji. Ta neznámá žena se usmála, došla až k ní a zadívala se na chlapce.

„Nejsem pro tebe hrozbou, i když jsem tvého druhu. Nemusíš se mě bát. Nyní mě pozorně poslouchej. Mám pouze tuto jedinou chvíli, abych ti sdělila něco důležitého. Vidíš svého syna? Je výjimečný. Bude nesmírně silný, krásný a hodný. Nikdy neztratí svou lidskost, kterou ty by sis pro něj přála. A také nikdy nezemře. To ovšem pod jedinou podmínkou – pokud se ho hned teď vzdáš,“ prohlásila.

Rodička se zachvěla, přitiskla si chlapce blíže k sobě, a v jejích očích byl patrný nesouhlas, když rozhodně odmítla: „To neudělám! Já nechci, aby zůstal sám! Co s ním bude, když se ho vzdám? Kdo ho ochrání před ostatními z nás?“

Příchozí žena se jí zadívala pevně do očí a sdělila jí: „Nejlépe ho ochráníš tím, že ho dáš pryč. Nebezpečí mu hrozí od toho, od něž bys to vůbec nečekala. A sám zcela určitě nebude. Na světě je někdo, kdo ho ochrání a nikdy ho neopustí. Budou stále spolu – až do skonání věků. Tak je to určeno. Jestli ho miluješ – udělej, co ti říkám. Musíš mi věřit, že s tebou brzy zemře, pokud mě neposlechneš. Vím, jak ti je. Také jsem tohle musela udělat, a dovedu si představit, jak to bolí. Tvůj syn bude v bezpečí. Dám ti vědět, kde je. Ale ty to nesmíš nikomu říct, a to až do své smrti. Pak už se o jeho ochranu postará osud.“

Rodička se neznámé ženě dívala do očí a snažila se odhadnout její záměry. Byla překvapena pocitem, který z ní šel. Jako by jí byla povědomá, ona ji znala, a pouze nevěděla, odkud.

Zato ona jí zřejmě myšlenky četla, jelikož jí tento dojem vzápětí i potvrdila: „Ano, znáš mě. My dvě máme společný původ. Stejnou krev. Obě jsme děti jediné původní matky. Věř svým instinktvům a tomu, že tvůj syn je mi rovněž velmi drahý.“

„Říkáš, že je tady někdo, kdo ho bude chránit? Jiná žena – matka?“ ptala se s nadějí v hlase rodička.

„Všechny ženy mu nebudou moci odolat. Ale on se spojí s jedinou a ta ho ochrání. Setkají se a už nikdy neodloučí – i kdyby od sebe byli vzdáleni tisíce mil. Ona už se postará o to, aby mu nikdo neublížil,“ vysvětlila jí neznámá žena.

Mladá matka se zoufale zadívala na své dítě, políbila chlapce na čelo, a pak ho se slzami v očích podala oné ženě. Ta se na ni ještě jednou laskavě usmála a vykročila pryč ze sálu.

Po jejím odchodu se rodička zničeně rozplakala.

„Sbohem, ty můj sladký, nádherný chlapečku! Naplň svůj osud,“ oslovila v duchu ztraceného syna.

Když se po chvíli všichni lidé v okolí pohnuli, oznámil jí soucitně lékař: „Je mi líto vašeho syna, paní. Už jsem zařídil, aby ho odvezli do márnice.“

Bylo v tom zjevně nějaké kouzlo, ale to teď pro tu zdrcenou ženu nebylo důležité. Nevšímal si toho a stále srdceryvně plakala. V této situaci to nikomu nepřipadalo divné.

Při tom si povšimla desetiletého chlapce, který náhle stanul ve dveřích sálu.

Přišel až k ní a zeptal se: „Matko, kde je to dítě?“

„Slyšel jsi, můj synu. Tvůj bratr je mrtvý,“ odvětila sklesle, a chlapec ji konejšivě pohladil po ruce.

Pak ji chystali k převozu na pokoj a on musel odejít. Když se otočil zády ke své matce, objevil se mu na tváři spokojený a nesmírně zlý škleb.

Z nemocnice vyšla žena, která pod teplým pláštěm ukrývala sesterský úbor a v náručí nesla miminko, zabalené do hrubé deky. Spěchala. Když zamířila za roh, málem se srazila s děvčetem, které zrovna jelo na kole po chodníku a téměř ji i s nemluvnětem smetlo. Když ji ta dívka spatřila, ulekla se, stočila řídítko na stranu a skončila i s kolem na hromádce na trávníku před nemocnicí. Ihned se zase zvedla a ustrašeně se zadívala na tu paní s miminkem. Čekala by, že po ní ta žena bude ječet. Právem. Na tom chodníku neměla co dělat.

Ta ale překvapivě udělala něco zcela jiného. Přišla až k ní a upřela na dívku své oči, které zvláště zářily.

„Jsi v pořádku, holčičko? Nestalo se ti nic? Dávej na sebe příště větší pozor, ano? Co kdyby tě porazila přijíždějící sanitka nebo nějaké auto?“ promluvila.

Děvče ještě víc zrozpačitělo a řeklo: „Promiňte paní. Málem jsem vás porazila. Ještě se mohlo něco stát tomu miminku. To je vaše dítě?“

„Ne, není. Zavezu ho hodným lidem, kteří se o něj postarají. Jeho maminka totiž nemůže, víš? Moc by chtěla, ale není to možné. Chceš se na něj podívat? Je to chlapec. Narodil se právě před chvílí,“ objasnila dívce s úsměvem žena a přidala výzvu.

„No, já na miminka zrovna moc nejsem, paní. Jsem teď navíc umazaná, tak aby ode mě něco nechytil,“ zrozpačitěla znova dívka, ale žena jí přisunula dítě přímo před obličej.

„Ten je ale krásný!“ vykřikla dívka.

Odhodila své kolo a uchopila dítě za jednu z jeho malinkatých ručiček. Všimla si při tom, že se na ni chlapeček svýma hnědýma očima dívá. Vypadalo to tak, jako by si ji prohlížel. Ona na něj také velmi upřeně hleděla a dlouho od něj nemohla odtrhnout pohled. Tu se stalo něco zvláštního. Dívka měla vidinu, z níž se jí až udělalo černo před očima. V mysli se jí totiž promítl jistý obrázek. Spatřila v něm nějakou ženu a muže, jak leží vedle sebe v posteli a s nesmírnou láskou se navzájem pozorují, přičemž se drží za ruce.

Pak se ta žena omluvně usmála a pronesla: „Nezlob se, ale musím už jít, aby se nenachladil. Navíc se stmívá. Měla bys také spěchat domů, aby o tebe tvá maminka neměla strach.“

Dívka se podívala na svůj špinavý oděv z onoho pádu a trochu poničené kolo, které bude nutné dát dohromady a otrásla se: „No jo, matka mě zabije!“

Rozloučila se a vlekla se pryč.

Žena s miminkem už spěchala k autu, ale ještě se po ní ohlédla, přičemž však téměř nic neviděla přes slzy v očích.

„Ne, nezabije. Já jsem tvá matka, holčičko,“ šeptala.

Potom se zadívala na chlapečka, který jevil známky znepokojení, a konejšila ho slovy: „Neboj se, zase ji uvidíš! Dočkáš se. Čas tady nehraje roli.“

Zrovna, když auto s tou neznámou ženou, odvázející syna rodičky pryč, zabočilo za roh, vyběhl z budovy nemocnice onen desetiletý chlapec. Její druhý syn, který se bedlivě rozhlédl kolem, ale nikoho tam neviděl. Pouze v dálce zahlédl nějakou dívku svého věku. Ta za sebou smutně táhla pochroumané kolo. Nikdo další tam nebyl. Zaklel a vrátil se do nemocnice ke své plačící matce.

Dívka s kolem se ohlédla přes rameno, protože na sobě ucítila něčí pohled, ze kterého ji zamrazilo až do morku kostí. Prozkoumala možné ohrožení, žádné však neviděla. Spatřila pouze nějakého malého chlapce, nikoho pro ni jakkoliv nebezpečného. Pokrčila rameny a vlekla se dále ke svému domovu, kde ji čekaly nadávky.

Hleděla do toho zapadajícího slunce a při tom vzpomínala. Na laskavou paní se zářícíma očima a s nádherným chlapečkem v náručí. Stále musela myslet na vidinu, kterou měla, když se dotkla jeho ruky.

Krásná žena a pohledný muž, navzájem se nesmírně milující a propojení svými dušemi ve vztahu, který byl tak jedinečný! Ačkoliv byla ještě dítě, připadalo jí to vše podivně známé. Jako by to už někdy prožila, což však bylo samozřejmě nemožné.

Dívka pomyslela na to, jestli to nemohla být její budoucnost, ale ihned to zase zavrhl. Rozhodně si o sobě nemyslela, že je krásná. Ba právě naopak. A všichni jí navíc stále říkali, že je nějaká divná. Včetně jejích vlastních rodičů.

Smutně se ušklíbla. Na prahu domu se ještě zastavila, aby se naposledy pokochala tím nádherným západem slunce, v němž její oči získaly podivně narudlý lesk.

„Ať jsi v životě moc šťastný, ty nádherný chlapečku! Jestlipak se spolu ještě někdy setkáme?“ pomyslela si náhle, když si znova vzpomněla na to malé dítě.

Sama nad touto myšlenkou musela zavrtět hlavou. Potom už si jenom zhluboka povzdechla a vydala se smutně domů. Vstříc hromobití a nadávkám.

DÍL 1: PŘÍSAHA MRTVÉMU, ZTRÁTA PAMĚTI

Motto: „Věci nejsou vždy tím, čím se zdají být.“

1. kapitola – Hrozivý mladík a lstivá kráska

Alexandra Masonová, řečená Alexa, jela ve svém otlučeném autě do školy a v hlavě jí ještě hučelo po víkendu, který prožila jako obvykle – zahánějíc nudu po klubech a zábavách. Pořád však lepší než být doma, kde se s ní kolikrát nebavila ani klika od dveří a matka jí jenom nadávala do neužitečných cour. Stále jí připomínala, že by měla co nejdřív po škole vypadnout z domu, aby jí neujídala jídlo. I teď měla Alexa přímo příšerný hlad, a ještě ke všemu zjistila, že jejímu staříckému křápu dochází benzín.

Zastavila u pumpy a prozkoumala tam stav své peněženky, který byl vskutku žalostný. Nestačily jí finance ani na to jídlo, natožpak na benzín. Vylezla z auta a rozhlédla se kolem. U vedlejšího stojanu spatřila pěkné žihadlo – černé porsche, zjevně úplně nové. Ale neměla čas na to ho dlouho obdivovat. Zastavila svůj pohled uvnitř obchodu, kde spatřila známý pihovatý obličej obsluhujícího prodavače.

Byl to Billy, kterého ona zběžně znala z nějakého mejdanu, a to jí teď dodalo naději, že se nad ní smiluje a dá jí na dluh to, co potřebuje. Proto směle natankovala benzín a vypravila se do obchodu, kde po příchodu tam suverénně zamávala Billymu a začala si plnit košík jídlem a pitím. Obchod byl prázdný – aspoň si to myslela – a to jen nahrálo jejím plánům. Po chvíli se pak s vybraným zbožím vydala k pokladně.

Tam přiznala barvu a prosila Billyho: „Teď ti nemůžu zaplatit, ale přinesu ti to zítra, jo? Vypůjčím si, jen to za mě zatím zatáhni! Mám hrozný hlad, matka mi ani nedala ráno najíst, představ si. A po té včerejší kocovině mám žaludek jako na vodě. Vždyť to znáš, kámo, tak co říkáš? No tak, Billy, přijdu pozdě do školy!“

Zatímco tak prosila, ani jeden z nich si nevšiml, že do obchodu vstoupil další člověk. Byl to řidič toho žihadla, které Alexa viděla venku. Vracel se z toalet a nyní zamířil mezi regály, aby si rovněž nakoupil. Při tom nenápadně sledoval spor u pultu.

Billy se zatvářil dost nepříjemně a odpověděl prosící dívce: „Ne, Alexo! Jsi fakt divná. Věčně jsi švorc a nemáš ani tu pitomou kreditku. Mě nezajímá, kdo ti nedá doma najíst, tak na mě nezkoušej finty. Kluci říkali, že za tebe věčně něco platí a ty jim nikdy dluhy nevracíš. Buď navalíš prachy hned, nebo na tebe zavolám poldy a ti už si s tebou poradí!“

„Ty jsi teda pěkný parchant, Billy!“ sykla na to ona, ale s ním to ani nehnulo.

Navíc škodolibě poznamenal: „Možná bych o něčem věděl, co by tu ztrátu smazalo. Půjdeš se mnou na rande, Alexo? Budu sice jedním z mnoha zápisů ve tvém pověstném černém notesu, ale to mi nevadí. Určitě to bude zážitek a já si ho hodlám dopřát.“

Tu se však Billy zarazil a Alexa pohlédla vedle sebe, odkud na ni padl jakýsi velký stín. Spatřila velmi vysokého a nesmírně pohledného mladíka. Když nevzrušeně vykládal z košíku svůj nákup, stačila si ho důkladně prohlédnout a užasla. Šla z něj jakási podivná temná přitažlivost a jeho oči vypadaly dost děsivě. Jejich výraz jí takový alespoň připadal, když si ho nenápadně změřila pohledem. Jinak byl však mladíkův vzhled velmi impozantní, poněvadž – jak odhadovala – musel mít zřejmě dva metry výšky. Byl oblečený do černé košile a černých džínů. Jinak měl krátké černé vlasy, hnědé oči a v obličeji velmi krásné rysy, čehož si Alexa hned všimla a musela si v duchu povzdechnout. Hrozně se jí líbil.

Zírala však na něj také proto, že klidným hlasem pronesl: „To od tebe není hezké, Billy, že se snažíš vydírat dámu v nesnázích. Nesluší se to.“

„Co si to dovoluješ mě tu poučovat? Ty nejsi zdejší, že? Tohle není žádná dáma a vůbec,“ vztekal se hned oslovený, i když ten muž byl zákazník, protože ho vůbec neznal a on mu říkal jménem, což se mu nelíbilo.

Mladíka vůbec nerozhodil, protože opáčil: „Nejsem odtud, protože vím, jak se k ženám chovat. Nebudeš volat žádnou policii, protože jestli ano, dám ti jiný důvod to udělat. Možná takový, že už ji nebudeš mít čím zavolat, poněvadž ti zlomím obě ruce.“

Po jeho slovech Billy i Alexa ztuhli. Zněla zlověstně a dívka si s novou silou uvědomila, že on sám působí stejně tak. Skutečně v něm bylo cosi až tajemně přitažlivého, že se dívka otrásla. Táhlo ji to k němu, a zároveň ji to odpuzovalo.

Ale – jak se vzápětí ukázalo – byl mladík její nadějí, protože jakmile Billy spočítal jeho nákup, neznámý znova promluvil: „A připočítej mi tam i útratu tady té slečny.“

Alexa vycítila šanci. Popadla svůj nákup a pomalu vycouvala ze dveří. Nebyla žádná zlodějka, ale když slyšela, že ten muž zřejmě není zdejší, pochopila, že ji nebude moci najít. Pokud se jí však podaří odjet tak rychle, aby už ji nestihl dohonit, a ani zjistit, kam zamířila. Navíc byla dívka z toho incidentu a jeho zjevu tak vystrašená, že prostě zdrhla.

„Vidíš, troubo? Teď už svoje prachy nikdy neuvidíš,“ prohlásil ironicky Billy, ale s údivem zjistil, že je jeho podivný zákazník zcela klidný.

Zabodl do něj pohled svých hnědých očí a vytáhl bankovku dost vysoké hodnoty, kterou položil na pult tak, že ji přidržel jednou rukou.

„Vsadím se, že víš, kdo ta dívka byla a kam jela. A určitě mi to povíš. Vlastně máš dvě možnosti. Buď to uděláš a užiješ si za cizí prachy, nebo ne a budou tě sbírat po kouskách z téhle špinavé podlahy. Takže – co z toho si vybereš, ty malá zrzavá kryso?“ sdělil prodavači hrozivým tónem.

Billy se otrásl a s lačným pohledem na tu bankovku urychleně vyhrkl: „Ta holka se jmenuje Alexandra Masonová. Říká si Alexa. Jela do školy, kam chodí do posledního ročníku. V tomhle městě je jenom jedna střední škola. Adresa je...“

Vysypal vysokému mladíkovi to, co potřeboval vědět, a on se spokojeně usmál. Potom k němu prisunul onu bankovku, avšak záměrně to udělal tak prudce, že spadla na zem, a to až pod pult. Prodavač musel na kolena, a takto se ji snažil najít. Mladík se

zasmál, vzal svůj nákup a vyšel ven, kde nasedl do svého výstavního auta a odjel.

Chvíli po jeho odchodu se Billymu podařilo najít tu bankovku. Spokojeně ji sevřel v dlani a hned se mu udělalo lépe. Už kvůli tomu, že byl neznámý pryč. Jinak se však ještě celý třásl kvůli pocitu hrůzy, jenž z něj i přes jeho nesmírně pohledný vzhled měl.

„To se má Alexa na co těšit, jestli si ji najde a bude chtít zpátky své peníze. Třeba je z ní vytríská a ona už si příště dá pozor na to, aby nikam nelezla bez placení, mrcha!“ říkal si v duchu, ale přistihl se i při lítosti, kterou vůči ní cítil, když si představil, že ji ten hrozivý neznámý mladík vypátrá.

„Raději, ať si ten svalovec pohraje s ní, než aby mi vyrazil zuby a polámal ruce,“ usoudil nakonec a pustil to z hlavy.

Alexe bušilo srdce až v krku, když se snažila odjet co nejrychleji pryč z místa toho potupného setkání. V duchu si pomyslela, že to byla škoda, obelstít tak hezkého kluka, ale co jí zbývalo, když dobře věděla, že peníze hned tak nebudou. Málem se nabourala, jak se soustředila na to, aby z té své staré kraksny vymáčkla co největší rychlost a ujela co nejdále od oné benzínky. Když konečně dojela ke škole, aniž by ji neznámý – který by ji jistě brzy dohnal, kdyby chtěl – dohonil a pokusil se ji zastavit, aby z ní mámil ten dluh nebo aspoň slib jeho splacení – zhluboka si oddechla. Vystoupila a před hlavním vchodem se přivítala se svými spolužačkami a kamarádkami Monou a Shari. Samozřejmě jim to všechno hned vypověděla, když zamířily dovnitř a potom si ještě chvíli povídaly u skříněk, než musely do třídy na první hodinu.

Ředitel školy se velmi podivil a téměř vyděsil, když mu do kanceláře nepochodoval jakýsi vysoký mladík a sveřepě řekl: „Chci studovat na vaší škole.“

„To není tak jednoduché! Už začal školní rok! Kolik je vám let a jaké máte předchozí vzdělání? Je tu pár podmínek, které musíte splňovat a...“ začal muž.

Mladík ho přerušil tím, že se ušklíbl a prohlásil: „Já vás ujišťuji, pane řediteli, že rozhodně jsem vhodný kandidát ke studiu. Když pomínu svůj odpovídající věk i dosažené vzdělání, je tu fakt podstatnější než tyhle věci.“

„A to jaký, mladý muži?“ zajímal se nedůvěřivě on.

Neznámý se usadil v křesle naproti němu, pohodlně se rozvalil, obdařil ho upřeným pohledem, který mu byl dost nepříjemný – neboť z něj číselo sebevědomí tak veliké, že z toho ředitele málem porazilo – a pak mu nevzrušeně sdělil: „Právě navzdory svému věku jsem bohatý. A to natolik, abych nejenom uhradil školné, ale věnoval vašemu ústavu sponzorský dar takové hodnoty, že to jistě vaši maličkost přesvědčí o nutnosti poskytnout mi kvalitní výuku.“

Ředitel polkl, ale pak trochu pochybovačně namítl: „O jaké částce se tady bavíme, mladý muži? A jaké je vůbec vaše jméno? Ještě jste se mi ani nepředstavil, jen se tady oháníte pohádkami o darech, které...“

Přerušil ho pohled na mladíka, vytahujícího šekovou knížku, ve které něco chvíli psal, načež vytrhl list a podal ho řediteli.

Ten si ho prohlédl, zalapal po dechu, a než něco řekl, neznámý ještě dodal: „Můžete si to hned teď ověřit. Spojím se s ředitelem

banky, u které mám založený účet od doby, kdy jsem se zde do vašeho města přestěhoval. Je to sice nedávno, ale já jsem zvyklý mít své věci v pořádku. Můj šek bude zcela jistě krytý. A co se týče mých ostatních dokladů, přinesu je zítra. Stejně tak si do zítřka obstarám potřebné pomůcky, jako knihy, a tak podobně. To není žádný problém. Věřím, že vaše sekretářka nebo profesori samotní mi rádi poradí, co je třeba zakoupit a kde. Tak bude mít vaše dušička klid a nikdo se nebude mému příchodu na školu divit.“

Starší muž se ještě chvíli nemohl vzpamatovat, ale jeho důvěra se rychle změnila v podlézavost, s níž se posléze ozval: „Myslím, že si mohu ověřit já sám, zda je pravda, co tvrdíte o vaší solventnosti, pane Alba...“

Zarazil se, neboť měl problémy a přečtením jeho příjmení na šeku.

Zmateně se zadíval na svého návštěvníka, který klidně přikývl: „Ano, mám poněkud komplikované příjmení. Je dlouhé a těžko vyslovitelné. Nemíním vás zatěžovat jeho učením. Říkejte mi prostě Duku. Jsem Duke pro všechny už od té doby, co jsem do této země před lety přijel. Oslovení jménem se mi moc nezamlouvá, tak jsem vytvořil tuto variantu. A jsem si jist tím, že se při vypisování dokladů vaši lidé pokusí neplést.“

„Moji lidé?“ podivil se ředitel.

„Myslel jsem zaměstnance. To je u mě jenom síla zvyku. Tam, kde jsem vyrostl, máme hromadu služebnictva, a tak jim takto říkáme. Můj otec je kníže a má své lidi – poddané – chápete?“ objasnil řediteli muž, zvaný Duke.

„A co vaše matka – pokud se smím zeptat?“ otázal se vzápětí ředitel a bylo na něm vidět ohromení.

„Zemřela. Není to dlouho. Žili jsme tady v cizině už několik let. Můj otec zůstal v Evropě,“ odvětil Duke a zvedl své ohromné tělo z křesla.

Muž mu vyjádřil upřímnou soustrast a mladík mu nevzrušeně poděkoval.

„Mám nápad. Můžeme jít spolu do banky, a poté se vrátíme zde. Přál bych si totiž seznámit se s novými spolužáky a zapojit se do vyučování, i když jsem ještě nevybaven pomůckami. Byl byste tak laskav a představil mě studentům ve třídě i vašim kolegům z profesorského sboru?“ navrhl posléze.

„Samozřejmě pane... Chci říct, Duku. Jak si přejete,“ přisvědčil ředitel, který už byl nyní úplně pod vlivem neznámého, jenž ho úplně ohromil. Nejen, že byl nesmírně vysoký a jeho vzhled muže odrovnal, ale velmi tajemný, a navíc urozený původ neznámého – nemluvě o tom bohatství, kterým se mladík honosil – to bylo něco, co nemohl jenom tak přehlédnout.

Zamířili spolu do banky, a to Dukovým výstavním autem – oním černým porsche, které předtím tak obdivovala jistá dívka – kde si ředitel ověřil to, že si ten mladík rozhodně nevymýšlel. Tohle hrabivého muže učinilo vůči tomu záhadnému a neobyčejně bohatému novému studentovi už zcela podlézavým. Kdyby si to přál, snesl by mu modré z nebe, a Duke to dobře věděl. Spokojeně se ušklíbl a konečně začal s tím, o co mu ve své žádosti o studium v podstatě šlo.

Takže když se pak spolu vraceli zpátky ke škole, s předstíraným klidem se zeptal: „Poslyšte, nemáte náhodou v ročníku, který zde budu navštěvovat, dvě třídy? Můžu si doufám sám vybrat, do které z nich budu chodit?“

„Jistě, Duku. Proč se na to ptáte? Copak vám to není jedno?“ podivil se starší muž.

„To není. Chci navštěvovat tu třídu, kam chodí jedna zdejší dívka. Jmenuje se Alexa Masonová,“ reagoval na to Duke.

Jeho protějšek se pousmál a chápavě prohlásil: „Už tuším, odkud vítr vane! Ale trochu se divím. Jste tak zámožný a urozený a ona... Není ta dívka poněkud pod vaši úroveň? Znáte ji dobře?“

„Co tím myslíte? Já ji totiž vůbec neznám. Vlastně ano – ale jen letmo. Zahlédl jsem ji až dnes,“ přiznal mu po pravdě – i když bez jakýchkoliv podrobností – nový student místní střední školy.

„No... Řekněme, že není z vaší společenské třídy. Je z poměrně chudé rodiny, která má problém i s tím, jak zaplatit školné. A je to problémová studentka. Její prospěch není z těch nejlepších. V podstatě je to chytrá dívka, zřejmě jí však její pestré mimoškolní aktivity brání v tom, aby se řádně věnovala studiu. Je příliš divoká, a také vzpurná. Já sám jsem jí už párkrát domlouval, ale u ní to je, jako by hrách na stěnu házel,“ vysvětlil mu ředitel.

„Co myslíte těmi mimoškolními aktivitami?“ ptal se ho mladík, který konečně projevil údiv, místo svého – až dosud neotřesitelného – sebevědomí.

„Tím myslím to, že když se vydáte do kteréhokoliv místního baru a zeptáte se na Alexu Masonovou, je jisté, že vám všude poví, že ji znají. Možná připojí i to, kdy se tam míní opět objevit, a přidají i sdělení, že to není zase až tak dávno, kdy u nich byla. Její víkendy jsou plné bujarých pitek a mejdanů. Kdyby neflámovala, jistě by to dotáhla daleko. Ale takhle si ničí život. Už její rodinné poměry ji táhnou dolů, a tohle jí škodí ještě více. Chtěl jsem jí

pomoci, ale poslala mě... Raději nebudu specifikovat," informoval ho muž.

Duke se musel pousmát, ale nijak to nekomentoval. Jenom si od ředitele vymohl slib, že ho zařadí mezi spolužáky právě této neovladatelné studentky.

Když skončila první hodina, Alexa už si na incident u benzínky téměř nevzpomněla. Sice ji ještě pár chvil štválo to, jak hezkého mladíka napálila, ale řekla si, že to musí pustit z hlavy, když už ho nikdy neuvidí. Tak se bezstarostně bavila s kamarádkami a při tom jedla a pila to, co ukořistila ráno. Zrovna když se jí podařilo zklidnit rozhoupané útroby a nabýt opět sil, přišel ten šok. Přestávka ještě neskončila, když se u nich objevil profesor a požádal je o usednutí do lavic a klid. Pak do třídy vešel ředitel a všechny oči se na něj upřely se zvědavostí i otrávenými výrazy, že jim krátí to, co měli na škole nejradši. I Alexa si s úšklebkem povzdechla a zadívala se do dveří, které ředitel nechal otevřené, jako by jimi měl ještě někdo přijít.

Vzápětí strnula. Nově příchozím totiž nebyl nikdo jiný než mladík, co za ni zaplatil útratu u benzínky a ona mu ujela jako nějaká sprostá zlodějka. Šly na ni mráčky a celá se třásla, když se dívala na tu vysokou postavu i obličej, který ji tak ohromil svou dokonalostí. Až byla téměř ráda, že ho zase vidí. Jenomže tu byly okolnosti, díky kterým by se nyní nejraději propadla hanbou sto metrů pod zem. Tiskla se k židli a snažila se být nenápadná. To však byla z přítomných dívek jediná. Ostatní hleděly na nový přírůstek do třídy se zjevným zalíbením a hned se začaly usmívat jeho směrem. Kluci na vysokého krasavce zírali dílem

s pohrdavým úšklebkem, dílem s lhostejností, maskující údiv nad jeho zjevem.

Vedle Alexy seděl její spolužák Michael, který byl jejich esem třídy. Znal ji v podstatě už od dětství a byli odjakživa přátelé, i když on byl z bohaté rodiny. Tak, jako byla Alexa královnou mejdanů, Michael byl jejich králem. Oba byli školní exoti a každý z nich vedl v množství průšvihů mezi příslušníky svého pohlaví. Jenomže za něj jeho průšvihy ihned vyžehlil bohatý tatínek, zatímco Alexa vždy dopadla tvrdě na čumák. Michael byl magnet na holky a jediná osobnost, která se mezi kluky v jejich třídě vyskytovala. Tihle nezajímaví chudáčci – jak je nazývala Alexa – ho odjakživa uznávali jako svého vůdce. Dosud neměl ve třídě žádnou konkurenci. Až teď – což se mu pochopitelně vůbec nelíbilo.

Bleskl po příchozím krasavci nevraživým pohledem a směrem k Alexe polohlasně procedil: „Zajímalo by mě, co je tenhle nováček zač. Je to normální, aby se tu objevil pár týdnů po začátku školního roku? Kde se tu vůbec vzal a kdo to je?“

Otočila se k nim Alexina kamarádka Mona, která ho slyšela a opáčila: „Třeba se přestěhoval a prostě se přihlásil na školu u nás? Co je na tom divného? Není prostě sladký, Alexo? Co na něj říkáš ty? Já bych ho brala všemi deseti.“

„Vzpamatuj se, Mono! Vůbec ho neznáš! A co tvůj kluk? Jak by se mu to asi líbilo, kdyby viděl, jak nad ním tady slintáš?“ krotila ji Alexa, která sama cítila, jak je jí zle rozrušením.

To však mělo příčinu v tom, co se stalo ráno cestou do školy. Neznámý klouzal pohledem po třídě, jako by někoho hledal, a ona cítila, že by odtud nejradši vypadla.

„Co se děje? Není ti nic?“ zeptal se jí Michael, když si všiml toho, jak je bledá a nervózní.

„Jen mě napadlo, jak jsou ty holky hloupé. Podívej se, jak na něj všechny zírají, a přitom nevědí, co je zač a ani to, co od něho můžou čekat,“ snažila se to ona zamluvit něčím, co by mohlo znít logicky.

Michael se zasmál a reagoval slovy: „To víš, panny! Ty fakt ještě nevědí, co je čeká.“

Její odpověď byla tichá a on na ní jasně poznal, jak se jí přitížilo, když Alexa hlesla: „Jo, jaké hrůzy.“

Michael okamžitě zmlknul, protože si vzpomněl na ty modřiny, a taky škrábance, které před časem hyzdily Alexinu tvář, a bál se domyslet, co ještě.

Oba se zaposlouchali do toho, co oznamoval ředitel: „Milí studenti! Mám tu čest vám představit vašeho nového spolužáka. Je původem z ciziny, ale už léta žije tady. Přistěhoval se do našeho města a bude u nás studovat. Takže ho doufám přivítáte s otevřenou náručí. Jeho příjmení je komplikované, tak jsme se s vaším novým kolegou domluvili na tom, že mu tady všichni budeme říkat Duku. Sám si to tak přál. Nyní vám ho tu zanechám a o přestávce se s ním můžete osobně seznámit.“

Michael náhle vstal a teatrálně zatleskal, když se nahlas k řediteli ozval: „To bylo hezké představení! Máme snad tu čest s nějakou rockovou hvězdou, že jste k němu tak servilní, pane řediteli? Pokud vím, nikdo nový tady studovat neměl. A můj otec je – jak je vám známo – členem školské rady. Takže...“

„Pane Stevensi, já vás důrazně varuji, abyste...“ přerušil ho podrážděně ředitel, když tu promluvil sám Duke, který hlubokým a krásně modulovaným hlasem – avšak dost pichlavě a potměšile – pronesl: „To ne, ty synu člena školské rady. Nejsem žádná hvězda. Ale rozhodně máte tu čest s někým, kdo se neschovává za svého otce. Jednám sám za sebe a mám vlastní prostředky k obživě. Co máš ty?“

Michael najednou nevěděl, co má říct, a sedl si, když se opět ozval ředitel, který dodal: „Ještě vám musím sdělit, že váš nový spolužák je urozeného původu.“

„To si máme sednout na zadek?“ zamumlal Michael, než ho přerušila Alexa, která mu položila ruku na tu jeho a řekla mu: „Jen klid. Přece se od něj nenecháš vyprovokovat, ne? Je to jenom snob. A kdo ví, co je na tom jeho původu pravdy.“

Sama však měla ke klidu daleko. Zaznamenala to, že si jí už mladík stačil díky Michaelovu vystoupení všimnout a zabylo jí zle. Navíc se usadil ve stejné řadě. Naštěstí byl mezi nimi právě Michael a další z jejich spolužáků.

Když ředitel odešel a vyučování se vrátilo k normálu, ve třídě se stejně nemohl nikdo soustředit. Dívky se neustále obdivně dívaly na nového spolužáka a ten si vyměňoval nevraživé pohledy s Michaelem, který si díky tomu naštěstí nevšiml, jak se za ním Alexa snaží nějak podezřele vypadat nenápadně. O přestávce se všechny dívky ze třídy nahrnuly k Dukovi a kluci naopak k Michaelovi. Ten se vydal pryč ze svého místa a stejně tak ten druhý kluk, takže mezi Dukem a Alexou chvíli nikdo nebyl. Alexe zatrnulo, ale naštěstí ho ihned obklopily jejich spolužačky a zakryly mu výhled na ni. Alexiny dvě kamarádky zatím ne, protože tuhle situaci mínily probrat právě s ní.

Mona kývla směrem k jejich novému spolužákovi a nadhodila: „Tak co? Brzy si uděláš v černém notesu další zápis, ne?“

Alexa se k ní i Shari naklonila a tiše jim s hrůzou v hlase sdělila: „To je ten kluk od pumpy, co mu dlužím prachy, holky! Ten trapas a průšvih! Co když to vykecá celé třídě?“

„To hned zjistíme!“ prohlásila sebevědomě Mona.

A zamířila k němu, aby se mu osobně představila. Shari byla o dost nesmělejší, ale po chvíli neodolala a vydala se k němu rovněž. Zato Alexa doslova prchla ze třídy na toalety, kde se skrývala, než po chvíli usoudila, že to stejně nemá cenu a místo zbabělosti ponese následky svých činů. Doufala, že tajemného Duka spolužačky zaměstnají natolik, aby si jí nevšímal. Usuzovala tak dle svých znalostí mužské povahy a obvykle se v takovýchto odhadech nemýlila. Takže když vyšla na školní chodbu, byla už téměř klidná.

To ji však okamžitě přešlo, když spatřila, jak u stěny naproti toaletám stojí ležérně o ni opřený – Duke! Cítila, jak se jí dělá černo před očima a zastavila se uprostřed pohybu, když se při pohledu na ni odlepil od zdi a blížil se k strnulé dívce.

„Myslím, že my dva jsme ještě neměli příležitost k tomu, abychom se navzájem představili. Všechny holky už za mnou přišly, jen ty...“ začal Duke, než ho přerušila její posměšná slova: „To asi bude tím, že já nejsem zvyklá chodit tam, kde většina. Není mi dobře v davu, víš? A co se týče představování, mám dojem, že se toho náš ředitel už ujal s pompou jemu vlastní. Mimochodem – taky by mě zajímalo, čím jsi toho šaška tak ohromil, že tě přijal s tak otevřenou náručí.“

Duke se na ni zahleděl a vstřebával její vzhled. Ten zase naopak ohromil jeho, a to už při prvním setkání u té benzínky. Chtěl se s ní blíže seznámit, ale nešlo to, a tak musel ten problém vyřešit jinak. Nyní byl rád, že se mu to podařilo a upřeně Alexu pozoroval. Díval se na její vysokou a štíhlou postavu a žasnul nad jejími zvláštnostmi, kterými byla proslulá po celé škole. Vlasy si barvila na černo a dělala si z nich velmi extravagantní účes. Stejně jako byla výstřední i ve všem ostatním. Měla ráda černou i na šatech – což byla jen jedna z těchto věcí. Byla to její oblíbená barva, již k hrůze celé své rodiny i profesorů používala dost často i na své neobyčejně dlouhé nehty. I oči měla olemované černě, a to silnými linkami na obou víčkách. Dávalo jí to poněkud dravý výraz, v němž si přímo libovala. Rovněž nosila ráda hodně šperků, což při stavu jejich financí byla pochopitelně pouhá bižuterie.

Odlišovala se od spolužaček úplně vším a zvysoka kašlala na mínění ostatních lidí. Dokonce se našlo pár těch, kteří ji obdivovali, většina jí však dávala najevo nespokojenost. Duke se ihned zařadil do té první skupiny, když si ji nyní celou prohlédl a posoudil její vkus, který byl skutečně výjimečný, a sladění barev vyvážilo i to, že její šaty nebyly drahé a kvalitní. Obyčejné oblečení – které by na jiné ženě vypadalo asi jako odraný hadr – jí naopak nesmírně slušelo, protože je nosila osobitým způsobem. Dobře věděla, co si k čemu má vzít a jak se obléci, aby v tom vynikla její postava a skryly se případné nedostatky. A právě tento její neobvyklý vkus Duka upoutal už na první pohled. Potom se Alexe podíval do očí a ohromila ho jejich záře. Byly světle hnědé s tmavšími středy a při pohledu do nich mladík úplně ztratil hlavu. Padl do své vlastní pasti, kterou jeho zvláštní přitažlivost nastražila na všechny ženy. A on teď jedné z nich podléhal.

Věděl, že udělal dobře, když se za ní vydal a dostal se na její školu, kde ji bude moci vídat a později snad i blíže poznat. A to natolik dobře, aby věděl, jak zaútočit a získat tu krásnou dívku pro sebe. Cítil rozechvění, když se na ni díval a shledal ji úžasnou.

Snažil se to nedat najevo a reagovat na její otázku tím, že se pochlubil sdělením: „Tím, na co slyší asi každý člověk.“

„Budu hádat. Prachy?“ ušklíbala se Alexa, a on kývl.

To jí vzápětí připomnělo jejich trapné setkání a ona viditelně ztuhla.

Zatvářila se vystrašeně, když posléze už zcela jinak dodala: „Omlouvám se ti za to, co se dneska ráno stalo. Obvykle odnikud neutíkám bez placení, ale jsem na tom v poslední době dost zle. Jsi ochoten chvíli počkat než...“

Duke ji však zarazil slovy: „Nebudu na nic čekat. Už jsem toho o tobě slyšel dost na to, abych věděl, že z tebe nemá cenu mámit peníze.“

Od další řeči ho odradil její výraz, který se změnil na dost naštvaný, a Alexa vybuchla: „Od koho jsi o mně něco slyšel? Ty jsi mě tady ke škole sledoval? Kdo ti co napovídal?“

„Jen klid, Alexo. O nic nejde. Nehodlám tě vydírat. Nemám u sebe pásku z obchodu, ani po té kryse Billym – který mi za prachy vyklopil, kde tě najdu – nebudu chtít svědectví o tom, jak se mi rozkutálelo pár mizerných dolarů. Billy mi řekl, že chodíš na tuto školu, a ředitel mi navíc srdceryvně vylíčil, jak se tě pokoušel odradit od mimoškolních aktivit v místních barech. Tak mi to alespoň povídal. Taky mi v rámci podlézání prozradil, jak

nevhodné by pro mě bylo stýkat se s osobou tak nízkého původu, jako jsi ty," opáčil ironicky Duke.

„To ti ten chamtivý osel nevyklopil všechno. Zmínil se ti o tom, že mi tu výchovnou přednášku učinil právě v jednom z těch barů, a to opilý namol, načež se po mně sápal, i když je ženatý a má děti? To už ti jistě neřekl, že? Já jsem sice chudá, ale mám svou hrdost a čest. Na rozdíl od něj, který má charakter rozteklého bláta, na které když zasvítí slunce v podobě peněz, tak ihned ztuhne blahem. Prostě mi povíš, dokdy ti mám ten svůj dluh splatit, a já...“ překvapila ho poté velmi Alexa, než ji přerušil slovy: „Já ale nechci, abys mi ty peníze vracela. Nemusíš to dělat, ano? Ber to jako pozornost z mé strany u příležitosti našeho seznámení. Rád jsem tě poznal, jakkoli za poněkud podivných okolností.“

Alexe se trochu ulevilo, stále jí však bylo trapně. A teď jí naštvala jedna věc. Obávala se toho, že by této situace mohl Duke využít k vydírání, přestože tvrdil, že se k tomu nechystá. I když se jí líbil, nebyla pro ni přijatelná myšlenka, že by s ní chtěl například chodit kvůli tomu, aby mu tím splatila jeho předchozí laskavost.

Tak prudce namítla: „Ale dobré účty dělají dobré přátele – jak víš. A já své dluhy platím. Nemíním se uchylovat k dávání něčeho na oplátku – jestli mi rozumíš. Jak už jsem řekla – mám svou hrdost. Tak se tě opět ptám, kdy chceš ty peníze.“

„Dobrá. Takže mi nezbyvá, než ti odpovědět. Termín té splátky je nikdy. Ani to nemíním vyžvanit celé třídě. Kašlu na to. Doufám, že to tvou hrdost nijak neohrozí, což by mě velmi mrzelo,“ odvětil jí on.

„No, sice v podstatě ano, ale musím čestně přiznat, že se mi i ulevilo,“ pronesla vážně Alexa.

„To jsem rád. Nechtěl bych, abys ze mě měla strach kvůli tomu dluhu nebo čemukoliv jinému,“ řekl jí na to Duke, a ona si něco uvědomila.

Že právě to stále cítí. Takže když jí podal ruku, aby se konečně formálně představili a přivítali, otrásla se, a po krátké chvíli mu tu svou nenápadně vyprostila ze sevření. Ta jeho podivná přitažlivost ji děsila. Připomínala jí Nicholase, noční mūru jejího života. Takže se raději vydala do třídy a Duke šel hned za ní.

Ještě předtím se zmohla na to, že hlesla: „Díky za tvou shovívavost. Vážím si jí. Pomohl jsi mi, a já to neberu jako samozřejmost.“

Vrhla po něm slabým úsměvem, který už ho téměř osmělil k pozvání na schůzku, ale uvědomil si, že na to bude ještě dost času. Dnešek rozhodně nebyl po tom ranním incidentu vhodným dnem, takže se Duke vydal za Alexou do třídy, aniž by se k něčemu takovému rozhoupal. Přesto si však opět radostně uvědomil fakt, že si zařídil mít ji téměř denně ve své blízkosti. Tohle ho velmi potěšilo.

Když vešli do třídy, každý na ně hleděl. I Michael – který se snažil dobýt ztracených pozic u holek – se teď podíval ke dveřím. Zrovna nosil v náručí Paulu – blondýnu, která se považovala za královnu krásy. Nyní se ale Michaelovi vytrhla a spěchala k novému idolu, stejně jako ostatní holky, které se seběhly kolem Duka a mluvily na něj jedna přes druhou. Alexa se usadila v lavici a sledovala to pozdvižení, jež při jeho návratu do třídy nastalo. Bylo to dost zvláštní, co se dělo. Ještě nikdy neviděla, aby se kolem nějakého muže tak rojily ženy. Lepily se na něj jako vosy na med. I když při jeho vzhledu chápala, proč to dělají. Ona by se k tomu

však nikdy nesnížila. Bylo to pod její úroveň, jakkoli se jí také líbil. Tak se jen ušklíbla a shovívavě je pozorovala.

Michael Duka žárlivě sledoval a srovnával ho sám se sebou. Výsledek pro něj dopadl poněkud bledě. Sice byl jen o něco menší než on a byl pohledný, tenhle mladík však každopádně vedl. Michael Stevens měl světle hnědé vlasy a zelené oči i pěkný obličej a byl přitažlivý, avšak proti Dukově dokonalé tváři a ohromné výšce byl střízlík s nijak zvláště zajímavými rysy. A to ho štvalo. Vrátil se do lavice a přisedl k Alexe, která byla jen jednou z mála dívek, jež se nyní nelísaly k Dukovi. Či spíše jedinou takovou dívkou.

Michael se jí zeptal: „Už jsi s tím frájou mluvila? Co ti chtěl? Odešel na chodbu a přišli jste spolu, ne?“

„To ano. Chtěl se seznámit. A měl jsi pravdu. Podle všeho je prachatý a řediteli vysolil balík, aby se tady dostal. Nic nového. Nemyslím, že by tě předčil a ohrozil tvoje postavení v partě těch ubožáčků, co ti lezou do jisté části těla, Michaeli,“ ušklíbla se Alexa.

On se sice pousmál, ale pak znepokojeně oponoval: „Co kluci, ale vidíš holky, ne? Přímo po něm lezou.“

„Však je to přejde. Jenom cítí prachy, a ty je máš taky, ne? Tak o co jde? Tvoji rodiče tu mají vliv, a on je jakýsi cizinec. Jak říkám – nemá, čím by tě mohl ohrozit,“ mávla rukou Alexa a Michael se konečně zaradoval, že je někdo na jeho straně.

Netušil, že ona jenom skrývá pravé pocity, které jí rozbouřily mysl při pohledu na cizího krasavce. Jen se nemínila postavit do fronty na něj. Při pomýšlení na to se jí dělalo zle. Mátlo ji, jak moc je pohledný, a nevěděla, jestli se neztrapní tím, že by s ním

flirtovala. To nemínala dopustit, ale i tak by dala nevím, co za to, kdyby ho nějak mohla získat pro sebe. Tyto pocity ji zcela zahltily a překvapily. Raději se věnovala rozhovoru s Michaelem, než začala další vyučovací hodina.

Duke měl taky zvláštní pocity. Hryzalo ho pomyšlení na to, že se jí třeba nelíbí, přistihl se, že uvažuje o tom, jak by se toho o ní mohl dozvědět co nejvíce, a když pak sledoval, jak sedí vedle Michaela a baví se s ním, zjistil, že poprvé v životě žárlí.

Téže noci měl zvláštní sen. Pronásledoval nějakou ženu, která před ním utíkala. Nakonec mu zmizela přímo před očima, a on ji už nikdy v životě neviděl. Žena měla podobu té, která se mu zrovna zalíbila. Duke se probudil a ještě se celý třásl. Tělo měl zbrocené potem. Ten sen ho rozhodil a rozběsnil, protože mu ukázal to, co si nepřál vidět. Že Alexu nezíská, a co víc – že o něj ona vůbec nestojí a odmítá ho. Vstal a podíval se na sebe do zrcadla. Chvilí na sebe nesmírně upřeně hleděl, než si spokojeně přešel dlaní po tvářích a ušklíbl se.

Potom se chopil telefonu, vytočil jisté číslo, a ihned se zeptal: „Tak co, už jste ho našel?“

Zřejmě obdržel zápornou odpověď, protože do něj podrážděně prohlásil: „Přece to není tak těžké, ne? Dal jsem vám všechny informace, co jsem měl! On se jistě nepropadl do země. Ví, že žije, a musí být někde tady. Tak se seberte a najděte ho, jinak se s vámi vypořádám. Uvědomte si, jak moc je to pro mě důležité, i jakou cenu jsem ochoten zaplatit za jeho vypátrání. Očekávám výsledky. Brzy.“

Zavěsil, aniž čekal na odpověď, a chvíli přecházel po pokoji, ozářeném ranním rozbřeskem. Díval se na tu krásnou podívanou z okna, ale netěšila ho. Nevrlé se mračil, když pomyslel na to, co se mu zdálo. Ten sen ho trápil už dlouho a setkání s dívkou z něj ho dost šokovalo. Také myslel na neúspěch, kterého se zatím dočkal u ní, a nejistotu z toho, co mezi nimi bude dále.

Duke zaťal nehty do dlaní a zavrčel slovo, které by nezasvěcenému připadalo velmi podivné: „Uchvátit.“

2. kapitola – Záhadná schopnost

Uplynuly dva měsíce a Alexa postupem času zjistila, že Duke pro ni není žádnou hrozbou, i když byl hodně tajemný. Usoudila, že je to jeho původem. Jak se jí i ostatním podařilo si ověřit, opravdu pocházel odněkud z východní Evropy a z nějakého šlechtického rodu. A poněvadž měl skutečně poněkud nevyslovitelné příjmení, tak si mu brzy zvykli říkat – a to spolužáci i profesori – Duku. Po jeho křestním jméně nějak nepátrali. Také už jim bylo známo, že se za ta léta pobytu zde několikrát stěhoval a nedávno mu zemřela matka. Kdo ho živil, to nikdo nevěděl, ale peněz měl podle všeho dost.

Tohle byly všechny informace, které o něm Alexa a ostatní zjistili, ovšem nebyly od něj, protože on sám o sobě moc nemluvil a otázkám všeho druhu se velmi obratně vyhýbal. Za tu dobu, co ho znali, se s nikým moc nesblížil. Byl stále samotář, což k němu ještě více přitahovalo dívky. Tak tajemného a zádumčivého mladíka nikdy dříve nepoznaly, a pořád se ho snažily nějak rozmluvit a rozveselit. Marně. A když se objevil na nějakém večírku, který pořádal Michael – jehož zámožní rodiče byli dost často pryč – odkradl se do knihovny a četl si tam sám.

Nikdo se nezamýšlel nad tím, proč tam vůbec je, když se ti dva vyloženě nesnášejí, protože je to ve víru mejdanu ani nezajímalo. Tady šlo myšlení stranou, natožpak aby někoho napadlo, že tam

chodí kvůli jisté spolužačce, kterou byla pochopitelně Alexa. Michael ho naopak zval proto, aby tam přilákal co nejvíce svých spolužaček, které pak mohl obluzovat svým šarmem právě ve chvílích, kdy byl Duke mimo jejich dohled. Když se však poté vrátil, měl Michael po radosti, poněvadž všechny dívky se obrátily k Dukovi, a tak dlouho do něj cvrlikaly a hustily, až se mu podařilo opět se vytratit z jejich společnosti. I tak za ním slídily a pronásledovaly ho i v knihovně.

Jednou se tam za ním vplížila Paula, a zatímco si četl, svlékla se před ním a postavila se až k němu.

Otráveně zvedl oči od knihy a zavrčel: „Co chceš?“

„Tebe, Duku,“ odpověděla.

„Běž pryč!“ zavrčel znova, a znělo to zle.

„Nelíbím se ti?“ zapředla Paula, blondýnka s pěkným obličejem a postavou manekýnky.

Duke odložil knihu a s rezignovaným povzdechem jí sdělil: „Když to chceš slyšet, tak ne. Jsi vychrtlá, nohy máš jako srna před smrtí hladem, a jsi povrchní a nudná, nemluvě o příšerné barvě tvých vlasů.“

Úplně klidně a lhostejně zíral na šokovanou Paulu, která se cpala do šatů tak, až si je oblékla naruby a vycouvala z místnosti, aniž se zmohla na slovo.

Duke se zase vrátil ke knize, když se poblíž ozvalo: „Když se tě zeptám, co si o mně myslíš, budeš taky tak upřímný?“

A vzápětí Duke spatřil Alexu, které patřil ten hlas, a jež se vynořila z křesla, umístěného poblíž, ale zády k tomu jeho.

„Ty jsi tu byla celou dobu?“ ptal se šokovaně.

„Ano. Začetla jsem se a tebe nechtěla rušit, když jsi přišel. Upoutalo mě až to, co se tu stalo, ale nemínila jsem zasahovat,“ přikývla dívka.

„Bylo to moc hrozné?“ pokusil se o úsměv on.

„No, řekněme, že stát se to někdy mně, zalezu do díry dva metry pod zem a už nikdy nevylezu,“ řekla mu na to ona.

„Nemyslím, že by se ti tohle někdy mohlo stát. Nebo snad máš podobný zážitek?“ poznamenal Duke, přičemž se snažil, aby to vyznělo co nejlichotivěji.

Alexa se ušklíbla a prohlásila: „Nemám. Ale hlavně proto, že bych tohle nikdy neudělala. Ani kdyby se mi nějaký kluk líbil sebevíc. Ne bez záruky úspěchu. A co se týče tvé reakce – sice mě ta tvoje tvrdost zarazila, ale musím uznat, že si to Paula zasloužila. Takhle se někomu nabízet! Už bylo načase, aby jí někdo sdělil, že není královnou světa.“

„Každopádně Paula nemá tvůj pověstný černý notes, o kterém jsem slyšel. Dneska tam asi napíšeš, že nemám rád blondýny. A budeš mít pravdu. Paula skutečně není můj typ,“ opáčil významně Duke.

Doufal, že ji tím podnítí k otázce, která ho přiměje k tomu, aby na ni reagoval sdělením, kdo jeho typ je. A chystal se jí pravdivě odpovědět. To se však nestalo. Alexa se zatvářila překvapeně, že o ní tohle ví, a nebyla si jistá, co si Duke o něčem takovém myslí. Takže raději reagovala na jinou věc.

Aby zamaskovala svou nejistotu, rychle pronesla: „V životě jsem neviděla, aby muž odmítl nahou ženu. Myslela jsem, že je něco takového nemožné. Ale určitě vím, že k tomu budeš mít nějaký důvod. Něco skrýváš, to vím. Ale já na to přijdu, a potom to napíšu do svého notesu!“

Poté zakývala výhrůžně prstem a s úsměvem odešla. A to velmi rychle. Duke tam zmateně seděl, jak byl z jejího odhadu vedle. On totiž skutečně něco skrýval a tušil, že by ji tím odhalením zcela ohromil. Ale tohle teď nebylo příliš důležité. Spíše ho dost sebralo, že se o samotě s ní nedostal k tomu, aby ji někam pozval, k čemuž už dlouho sbíral odvahu. Z toho, co o ní zatím slyšel, byl pěkně rozhozený. Podle všeho měla Alexa na každém prstě pět kluků, a tak si nebyl jistý, jak by na jeho nabídku reagovala. Proto stále váhal a čekal na vhodnou příležitost.

Nyní se rozhodl, že to přece jen zkusí, a šel ji hledat. Když se však vynořil z knihovny, zjistil, že Alexa už mezitím odešla. Zaslechl její kamarádky o ní mluvit, a obsah jejich rozhovoru ho šokoval.

„S kým to šla Alexa na rande dneska?“ slyšel Duke, jak se Shari ptá Mony.

Ta jenom pokrčila rameny a odpověděla jí: „To nemám tušení. Myslím, že zrovna chodí se třemi najednou. Nevím, který z nich má to štěstí dnes večer. Měla by si dát pauzu dříve, než se z nich zblázní, nebo na to doplatí.“

Shari pokývala hlavou a namítla: „Když ona za to ale nemůže! Říkala, že jí každý den volají domů a někam ji zvou. Víš přece, že jí rodiče nedají žádné prachy, a jak se teda má dostat někam ven? Stejně je jenom využívá k tomu, aby za ni zatáhli útratu, a tak. Je to

klikařka. To já se můžu přetřhnout a nikdo si mě ani nevšimne. Jak to ta Alexa dělá?“

Duke se zachvěl žárlivostí, a také se zamyslel, když to slyšel. On sám byl pěkně bohatý a mohl by jí toho v tom směru hodně nabídnout. Ale netušil, jak by překousl to, kdyby ho pak Alexa odkopla, jako to podle všeho udělala spoustě jiných mužů. Byl nyní neobyčejně rozladěný a podrážděný. Nikdo z jeho spolužáků netušil, co se s ním v takových případech děje. Prozatím zůstal na večírku a vyčkával. Kdyby věděl, kde je Alexa, vydal by se za ní, ale to teď nebylo podstatné. Potřeboval něco jiného. Večírek pokračoval a někteří hosté se u Michaela navíc zdrželi přes noc. Paula už stačila zapít žal ze zklamání z Duka, a taky si ho vynahradila v náručí někoho jiného.

Ve čtyři hodiny ráno už spokojeně spala, když tu s ní někdo prudce zatřásl. To ji probralo a ona se mimoděk podívala před sebe do zrcadla, které viselo na protější zdi. Strnula, když v něm spatřila velký temný stín, na jehož vrcholu byly dva rudé body.

Horší však bylo, že ji někdo, kdo byl právě za ní, obrovskýmá rukama držel za paže a přinutil ji si kleknout, přičemž uslyšela jakési zavrčení: „Strašně páchneš, ty malá běhno. No ale nevadí, svému účelu posloužíš.“

Pak už ucítila jen ostrou bolest na krku, načež jí mysl zastřela milosrdná mdloba.

O týden později ve škole Alexa vzrušeně debatovala s Monou a Shari, svými nejlepšími přítelkyněmi. Byly pevně semknuté, šeptaly, a Alexa byla smrtelně bledá. Duke – který je z povzdálí

sice nenápadně, avšak pečlivě sledoval – by přísahal, že i odtud cítí její smutek a zoufalství.

Připomínala mu vyděšené zvíře, a také se v tomto duchu ozvala: „Jestli se to potvrdí, budu v pasti. Je to strašný malér, holky! Naši mě nejspíš vyhodí z domu, a co je horší – přinutí mě, abych si toho troubu vzala. Navíc mám tušení, že to ten bastard udělal schválně. Naznačoval něco v tom smyslu, že by se rád oženil. Kdybych tak aspoň měla nějaké prachy. Tak by se to dalo vyřešit, když už ne utajit. Ale kde je vzít?“

„Tak řekni Michaelovi! Ten je přece v balíku. Jeho rodiče jsou bohatí,“ nabádala Alexu Mona.

„Neblázni, je to trapné! Známe se tak dlouho, a kromě toho – kde mám jistotu, že to nevyžvaní. Víš přece, že není moc spolehlivý,“ namítla Alexa.

„Ale jinou možnost nemáš,“ odporovala jí Shari, nenápadná zrzka s tichou povahou.

„Právě, že mám hodně možností, ale když si řeknu někomu z těch kluků, co důvěrně znám o peníze, budou za to něco chtít a dopadne to zase stejně. Je to jako uzavřený kruh, z něhož není úniku,“ řekla zoufale Alexa.

„Tak co budeš dělat?“ ptala se jí Shari.

„Nevím. Po škole mě tu vyzvedne, prý si promluvíme někde ve vinárně, v klidu. Už tuším, co mi chce, a je mi zle. Nesnáším, když mě někdo nutí k něčemu, co...“ začala Alexa, ale přerušil ji příchod Pauly, která se od onoho večírku ve škole neobjevila, a Mona na ni kývla, aby přišla blíž.

„Kde jsi byla tak dlouho?“ zeptala se jí.

„Nemocná. Doktoři říkali, že prý se mi zase vrátila anémie, co jsem ji kdysi dávno měla. Byla jsem v nemocnici na transfuzi krve. Vlastně ani nevím, jak jsem se po tom večírku dostala domů. Matka mě našla spát na prahu našeho domu. Nebýt mi tak zle, pěkně bych to schytala,“ podala jí vysvětlení Paula.

Zvonilo na další hodinu, tak se všichni usadili.

Duke se celý zbytek vyučování nemohl soustředit, jak se v duchu zabýval Alexiným problémem. Také ji nenápadně sledoval očima, a když viděl její smutek, bylo mu z něj zle. Umínil si, že to nenechá jen tak. Začínal mít tušení, o co tu jde, a hodlal jí pomoci s řešením jejich potíží za každou cenu. Po vyučování ji nenápadně sledoval a viděl, jak ji vyzvedl jakýsi mladý muž s delšími tmavě plavými vlasy, a vzápětí spolu někam odjeli. Nasedl do svého auta a podařilo se mu je neztratit a dorazit hned po nich k jisté vinárně. Po chvíli se tam vydal za nimi a měl štěstí na to, že Alexa byla zrovna na toaletě a ten muž ho neznal. Než se vrátila, seděl už ve vedlejším pohodlném boxu a měl objednaný džus, aniž by ho zahlédla nebo slyšela jeho hlas.

Když se vrátila, mohl naopak on vyslechnout celý jejich rozhovor, který byl velmi zajímavý.

Ten mladík začal slovy: „Už je to jisté, Alexo? V tom případě bychom měli jet k tobě domů a říct to vašim.“

„Abych zítra chodila s monoklem? Díky, ale nechci. Ještě to stejně nevím na sto procent, takže není kam spěchat. Raději bychom to měli utajit,“ opáčila nesouhlasně ona.

„Ale to já nechci. A vašich se neboj. Požádám tě o ruku, tak snad nebudou mít námitky. Stejně jsem od začátku počítal s tím, že si tě vezmu, a chtěl jsem to. I to dítě,“ namítl rezolutně její přítel.

Alexa se rozzuřeně ohradila: „Tušila jsem to! Udělal jsi to schválně, abych si tě musela vzít. Ale to já stejně neudělám. Chci od tebe peníze na potrat, to je vše. Nenechám si to.“

„To neuděláš, Alexo! Nedovolím, abys zabila moje dítě!“ vyštěkl vztekle ten muž.

Na jeho řeč ona zareagovala ironickým smíchem a podobnými slovy: „A jsi si jistý tím, že je to tvoje? Sám přece víš, jak mizerný jsi v posteli. Nebyla jsem tento měsíc jenom s tebou.“

„To je mi jedno. Hlavně, že si mě vezmeš. V tvém současném stavu tě jakákoli přelétavost přejde, tím jsem si jistý. A muži se o tebe přestanou zajímat sami, až ti naroste břicho. Pak tě budu mít konečně jen pro sebe,“ šokovala Duka mužova odpověď.

„Řeknu ti to naposledy, a tak jasně, abys to pochopil i ty – než se za tebe vdát, raději chcípnu ve škarpe. A to dítě si stejně nenechám. Doufám, že se ho nějak zbavím. A pokud ne, zabiju se. Raději smrt, než ztratit svobodu a skončit v manželství s mužem, kterého nemiluju,“ prohlásila ledově Alexa.

„Donutím tě k tomu – nebo vaši. Už je vidím, jak ti dovolí zůstat svobodnou matkou,“ pronesl velmi panovačným tónem ten muž.

„Jak už jsem řekla – nikdo mě nedonutí. Myslím to vážně. Nemíním se provdat za impotenta, kterému jenom porostou parohy,“ oponovala mu uštěpačně a pohrdavě Alexa.

„To tě bude mrzet! Však ještě přílezeš po kolenou, až tě vaši vyhodí, a ráda přijmeš moji nabídku. Rozmysli si to dobře! Já si teď odskočím, a až se vrátím, chci slyšet, že si mě vezmeš! Je to jasné?“ zasyčel hněvivě její protějšek.

Pak ten muž vstal a odešel. Dukovi už bylo všechno jasné. A věděl dobře, co udělá. Lomcoval jím vztek a starost o ni. Zvedl se a hodil na stůl peníze. I na ten, u nějž dívka seděla. Viděl jí v očích smutek i strach. Navíc i šok poté, co ho spatřila. Chápal, že jí musí být trapně, ale nyní se zabýval něčím jiným. Rázně se vydal k toaletám a zmizel na těch pánských. Alexa vstala a neodolala, aby nešla za ním, i když byla celá strnulá. Zůstala na chodbě, kde si oblékla bundu, ale když odtamtud po chvíli uslyšela hrozný řev, nedalo jí to a vtrhla tam za ním.

Naskytl se jí šokující pohled. Její přítel seděl na zemi a obličej měl celý od krve. Jedno oko mu hyzdil čerstvý monokl a právě vyplivoval zuby, které mu Duke vyrazil. Kousek od něj byla kaluž krve. Duke stál kousek od něj, a když se k ní otočil, vypadal zcela v pořádku. Očividně měl nad zmláceným mužem navrch. Alexe ještě zněl v uších ten řev čiré hrůzy a začala couvat. Nevěděla, co má dělat, jen vnímala, jak se jí přitížilo - v hlavě ji hučelo, bolelo ji břicho a měla i závratě - doslova se vypotácela z vinárny a mířila na zastávku - z ní totiž odjížděl autobus k ní domů, jak dobře věděla.

Nestačila však ani přejít parkoviště, když za sebou slyšela rychlé kroky a viděla, jak k ní rázně míří Duke. Zachvěla se strachy a v duchu si řekla, že musí co nejdříve pryč od něj.

Nervozita ji celou ochromovala, ale na něj se dívala se zdánlivým klidem, když se ozval: „Zavezu tě domů. Obávám se, že tvůj společník teď řízení schopný nebude. Ale neboj se, s tím

vydíráním už skončil. Ví, co mu provedu, pokud tě nepřestane obtěžovat a vyhledávat.“

Alexa to nekomentovala a stále zachovávala klid, i když ji tohle ještě více vyděsilo. Mladík ji nenápadně směřoval ke svému luxusnímu vozu, kterým ona ještě nikdy nejela, ale v tuto chvíli ji to ani nelákalo. Už byli skoro na místě, když se díky závratí zapotácela a málem upadla.

On ji chtěl podepřít, ale vytrhla se mu, nicméně se pak opřela o kapotu jeho auta a bezmocně na něj zírala, když se staral: „Alexo, je ti něco?“

Vyhrkly jí slzy a tiše hlesla: „Je mi zle. Zřejmě jsem opravdu...“

Nedořekla to, nebylo třeba. Duke se na chvíli zamyslel, a pak vytáhl šekovou knížku, do níž něco napsal, načež jí podal šek se slovy: „Částku jsem nevyplnil, udělej to sama. Nevím, kolik peněz je na tohle třeba, a přál bych si, aby o tebe bylo dobře postaráno - nechod' k žádnému rezníkovi, zajisti si kvalitní péči. Když tak ti pomůžu najít toho nejlepšího doktora a postarám se o tebe. Také chci, aby sis něco koupila a dala si konečně opravit auto. Víím, že se ti porouchalo. Jezdit autobusem bys v tomto stavu neměla. No a do toho zákroku i chvíli po něm tě budu vozit já - k lékaři, do školy, kam bude třeba.“

Dívka na něj šokovaně zírala a prohlížela si šek, který ji sice velmi lákal a to vše kolem toho také, ale bylo jí tak trapně a zle, že to skoro nevnímala a její hrdost a čest jí velela odmítnout. Ovšem situace, v níž se ocitla, ji naopak nutila váhat. Do třetice s ní cloumala Dukova přítomnost, a když se přiblížil více, pocítila něco velmi divného. Přitažlivost, jakou ještě nikdy nezažila. Co v tom bylo, to vůbec netušila, ale vnímala nějakou omamnou vůni a táhlo

ji to k němu blíž, jako by byl magnet a ona železo. A i v jejím zbědovaném stavu po šoku z vydírání svým přítelem a při obavách z možného těhotenství měla v Dukově blízkosti chuť se na něj vrhnout, což vůbec nechápala. Nyní by u sebe tyto myšlenky vůbec nehledala, ale přesto tam byly.

Snažila se soustředit na nějaké vyjádření ohledně šeku, ale Duke ji dorazil něčím, co by vůbec nečekala. Náhle jí totiž položil svou obrovskou ruku na břicho! Alexa strnula, a to i tím, jakou reakci to vyvolalo v jejím těle - málem ze sebe dostala povzdech, protože jí zabylo velmi příjemně. Ovládla se kvůli tomu, že vůbec nechápala důvod jeho činu. Zadívala se mu do očí a čekala, co jí řekne.

A Duke jí to opravdu vysvětlil slovy: „Víš, máme v rodině takovou schopnost - dědí se u nás od pradávna. Dokážeme na ženě velmi brzy poznat jiný stav právě položením ruky na její břicho. Tak to chci zkusit s nadějí, že ti budu moci říct dobré zprávy.“

Byla schopná jen mlčky přikývnout, jeho ruku neodstrčila - na to neměla sílu, ani to udělat nechtěla. Taky byla ochromená tou záhadnou přitažlivostí, a po jeho slovech i strachem z toho, co jí sdělí.

Netrvalo dlouho a on se usmál: „Je to, jak jsem doufal. Ty rozhodně těhotná nejsi, Alexo. A vím to jistě. Začínám z tebe totiž cítit krev.“

Po tomhle se dívka probrala a zcela konsternovaná se konečně zmohla na to, aby jeho ruku ze svého břicha odstrčila a nejen to.

Do ní mu nekompromisně vrazila šek a rázně ze sebe dostala: „Tudíž tohle není potřeba, děkuji za nabídku. A nyní jdu na autobus, za chvíli jede.“

A hrdě se vydala směrem k zastávce, bez ohledu na to, že se chvěla po celém těle. Po chvíli začala utíkat, protože se autobus již blížil a snažila se ho stihnout.

Duke tam chvíli stál a vstřebával své pocity. Taky byl v šoku - jednak z jejího chování, které bylo neuvěřitelné, ale i z něčeho jiného, co zachytil. Jiná žena by jeho nabídku jistě s radostí přijala, ale Alexa vzdorovala i zahnaná do kouta! Přišlo mu to úžasné a velmi ho to přitahovalo. Zato ta druhá věc ho mátlá. Když totiž cítil její krev, něco mu přišlo divné. Pro něj bylo běžné, že tento pach vnímal, ale právě na Alexině krvi bylo něco zvláštního, něco, co mu přišlo povědomé - jen mu nebylo jasné, čím. Zato tušil, že asi moc možností k bližšímu prozkoumání nebude, když je dívka tak plachá a odtažitá vůči jeho osobě. Nyní však pocítil naději, protože spatřil, že autobus nestihla. Rychle začal jednat.

Alexa v duchu mezi zuby drtila kletby, když jí ujel dopravní prostředek, jímž by se vzdálila mladíkovi, který ji rozrušoval a zneklidňoval. Místo toho stála na chodníku jako bezmocná strnulá socha, když u něj zastavil jeho vůz a on jí mlčky otevřel dveře poté, co z něj vystoupil. Gestem ji pobídl dovnitř a jí nic jiného nezbylo, protože autobusy nejezdily zase až tak často, byla jí zima a stále i dost zle. Tak nastoupila a brzy si užívala jízdu ve vyhřátém luxusním voze - ač si jí příliš nevychutnala. Po sdělení své adresy raději zírala z okna a Duke se soustředil na řízení. Také se snažil zachytit pach její krve a poznat, co je mu na něm tak zvláště povědomého. Jenže mu to nemyslelo, protože když byla tak blízko, přepadala ho chuť zastavit, sklopit sedadla a vrhnout se na ni, aby

ji objal a políbil, přičemž by jí nasliboval cokoliv, aby s ní mohl být. Cloumala s ním žárlivost na toho muže, co ji vydíral - při pomyšlení, že ji měl v posteli, mu zuřivě zdemoloval chrup, a ještě u toho cítil velkou radost.

Oba tedy byli ponořeni ve vlastních myšlenkách, když dorazili k domu, kde ona bydlela. Duke se vzpamatoval a umínil si, že se ještě pokusí něco udělat - nabídnout jí pomoc nebo cokoli jiného. Když se na něj však podívala, nebyl schopen se vyjádřit přímo, a říct jí, jak moc by ji chtěl, natož aby sklápěl sedadla. Měl totiž i strach, že by brzy vyšlo najevo jeho tajemství - už tak se ovládal, aby se neprojevalo, a to ho stálo mnoho sil.

Nicméně se pokusil aspoň o něco, tak promluvil: „Alexo, prosím, vezmi si ten šek, zprovozni auto a kup si nějaké hezké věci - ať se po tom šoku odreaguješ. Mám peněz dost, tak...“

Zastavilo ho to, jak dívka nesouhlasila: „Nezlob se, Duku. Nechci žádné peníze. Není to už třeba. A víš přece, že bych ti to nemohla splatit.“

Už jí málem řekl, že mu to splácet nemusí, jen když s ním půjde na rande a bude se s ním scházet, ale uvědomil si, jak by to na ni asi zapůsobilo. Tušil, že žena jako ona se jen tak získat nedá - rozhodně ne penězi. A vypadalo to, že ji vůbec nepřitahuje, což ho úplně zdeptalo.

Neměl už slov a připadal si dost trapně, jak tam tak seděl a v ruce držel ten šek, zatímco ona uvolnila bezpečnostní pás se slovy: „Tak já už musím jít. Jistě chápeš, že si chci ověřit, co jsi říkal. Díky za všechno.“

Z auta doslova vystřelila, a on vnímal, jak je ráda, že už bude pryč. Její pocity sice chápal, ale zamrzely ho. Chvilí jen tak seděl, než si uvědomil, že by jí to připadalo podezřelé. Tak odjel.

Netušil, že ho dívka skutečně pozorovala oknem. Mrzelo ji, co o ní zjistil, a proto odmítla jeho nabídku, i když by s ním velmi ráda navázala vztah. Ale po tomhle trapasu si na to netroufala, a navíc nevěděla, jestli by jí chtěl. Sice na ni byl milý a chtěl být štědrý, ale usoudila, že je pouze přátelský a neví, co se svými penězi, tak se rozhodl jí pomoci. Říkala si, že za tím nic jiného není, a taky byla vyděšená z toho, co Duke provedl jejímu příteli, i když byla i ráda, že dostal za vyučenou, a musela se ušklíbnout, když si vybavila, jak tam seděl jako hromádka neštěstí a chudáček, zatímco předtím si dovoloval. Ale Dukova schopnost rozeznat, že není těhotná, jí nešla z hlavy ani poté, co zjistila, že těhotná skutečně není. Ulevilo se jí, ale celý den ji tak vyčerpával, že se už jen osprchovala a šla neprodleně spát.

Duke dorazil domů a prožil večer v tichu a při zhasnutém světle - přemýšlel. Snažil se vymyslet způsob, jak se dá získat žena, která odmítne pomoc i v tak velkém průšvihy, a již on zřejmě vůbec nepřitahuje. Vypadalo to, že spíše naopak, když se od něj neustále snažila jen dostat pryč, z čehož si zoufal. A když šel nakonec spát, vůbec se to nezlepšilo. Probudil ho totiž už známý sen o ženě, která se Alexe nesmírně podobala a prchala před ním. V jejích očích byl odpor a strach z něj, než mu zmizela navždy. Už ho to začínalo dost štvat a vzbuzovalo to v něm beznadějí a hněv. Umínil si, že ji musí získat, a že k tomu použije jakékoli metody. S touto myšlenkou opět usnul.

3. kapitola – Duke kontra Nicholas

Druhého dne ve škole Duke pátral po změnách v chování Alexy a zjistil zajímavou věc. Urputně se mu snažila vyhýbat pohledem, a když diskutovala s kamarádkami, šeptala tak, že je ani on neslyšel. I tak pochopil, že jim sdělila radostnou zprávu, ale neměl ponětí, jestli se při tom zmínila o jeho roli v této věci. Z toho, že se po jejich rozhovoru ani jedna z nich nesnažila na něj nenápadně podívat, pochopil, že zřejmě ne. Jinak už Alexa vypadala trochu spokojeněji, i když k radosti měla daleko. To Duka příliš netěšilo, ale snažil se vymyslet něco pro to, aby s ní byl sám.

Šanci pocítil, když ji po vyučování spatřil, jak v doprovodu kamarádek míří na autobus. Shari totiž neměla řidičák a Moně slíbil odvoz její přítel, který však poté neměl čas, tak se otráveně táhla spolu s nimi.

To právě ona se usmála, když zastavil u chodníku, zatímco Alexa nápadně pobledla, když se v okénku objevila jeho hlava a její kamarádka se zeptala: „Ráda bych se svezla ve tvém žihadle, Duku. Nemáš nic proti?“

On její úsměv s nadějí opětoval a hned je vyzval: „Jasně, že ne! Teď jsem vám to chtěl nabídnout - všem. Nastupte!“

V duchu si plánoval, jak odveze nejdříve ty dvě, a k Alexe pojedou nakonec - stejně bydlela nejdále, takže to nebylo nápadné.

Ale právě ona mu zkazila i tuto radost, když zavrtěla hlavou se slovy: „Já nepojedu. Musím si jít ještě něco koupit, a pak si počkám na autobus. Ale vy klidně jed'te, holky.“

A rychle se vzdalovala.

„Tvoje chyba,“ pokrčila rameny Mona, a ona i Shari nasedly.

Duke nakonec dojel domů rozzuřený jako málokdy, protože jen co vysadil Shari, začala s ním Mona jako o život flirtovat, i když byla zadaná - jasně z ní vnímal, že z něj cítí peníze, což ho znechucovalo. Ale to nebylo nejhorší. On se jí totiž vyptával na Alexu a ona mu ochotně sdělovala, že není dostupná, že se o ni neustále zajímají nějakí muži, a je těžké ji dostat na rande. Když se doma trochu uklidnil, napadlo ho, že by mohl zkusit hrát na žárlivost, a že když Alexa uvidí zájem žen o něj a jeho o jiné dívky, mohlo by to zabrat. Tak ho začal realizovat hned v dalších dnech. Nemusel se ani moc snažit, dívky ho balily samy. Stačilo jen před ní domlouvát rande a sledovat Alexiny reakce.

Kdyby ji znal lépe, ihned by pochopil, že tudy cesta nevede. Výsledkem jeho snažení byla pouze série nepovedených schůzek skoro s celou ženskou částí jejich třídy, na nichž si užil dívčího vrkání kvůli svému vzhledu i bohatství, zatímco ona se dále stýkala s jinými muži a ani nemrkla okem. Samozřejmě netušil, jak se tím v duchu užírá a vždy napjatě vyčkává, jak to dopadne mezi ním a novou známostí. A jak se jí pokaždé ulevilo, když dívku viděla samu a ne s Dukem v objetí, a že její výraz připomínal člověka, co právě snědl citrón. A i zprávy o průběhu rande ji šokovaly. Duke si nikdy nic nedovolil, a i když byl ke své společnosti velmi galantní a večer byl příjemný, dále to nepokračovalo, a k bližšímu kontaktu také nedošlo. Vůbec to nechápala, ale hlavní byly pocity - a to především strach. Tímto konáním si Duke

nakonec zavařil, protože díky zmatku z něj, který v Alexe vyvolal, u ní nakonec ošklivě narazil.

Jednoho odpoledne se mu totiž podařilo setkat se s ní o samotě v šatně, a okamžitě ho napadlo, že by mohl zaútočit a pozvat na rande ji. A nejdřív jí nabídnout něco zajímavého. Věděl, že její auto pořád trčí u opraváře - rodiče jí prostě odmítli opravu zaplatit, a muži podle všeho taky. A bylo mu známo, jak ji tento fakt štve - hodlal tedy zaútočit s pomocí tohoto jejího problému. Navíc se blížily Vánoce, což mu ještě nahrálo do karet. Jenom netušil, čeho je dívka schopná v důsledku svých pocitů z jeho předchozích schůzek. Zastihl ji opět v nesnázích, čemuž se již vůbec nedivil - tentokrát se jí něco nedařilo nacpat do školní tašky. Okamžitě zasáhl, a se svou silou to hravě zvládl.

Poděkovala a lehce se na něj usmála, načež chtěla odejít.

To ho přimělo se ozvat: „Alexo, když teď budou ty Vánoce, chci ti dát dárek. Zaplatím opravu tvého auta, a taky bych ti rád něco koupil. Můžeme se spolu podívat do obchodů, a pak třeba povečeřet. Co říkáš?“

Netušil, jaký zmatek a vztek tím u dívky vyvolal.

Jiná by byla nadšená, ale ona se jen pohrdavě ušklíbala: „Takže už na mě došla řada ve tvém pořadníku? Čím to asi je, že máš potřebu pozvat holku na rande, a pak se na každou vykašlat? Nejsme ti dost dobré, protože jsi bohatý? Anebo jsi prostě přelétavý typ, ne? Možná jsi jim zaplatil, aby se rozneslo, jaký jsi slušňák, ale ve skutečnosti...“

Dukovi se taky udělalo černo před očima zlostí, když se okamžitě ohradil: „Tomu nerozumíš. Nejsem takový typ, to spíš ty!“

Soudíš mě podle sebe, že? Střídáš chlapy jako ponožky, a mě tu poučuješ, když ti chci jen pomoci. Ty jsi přelétavá!“

Tím to ovšem totálně zkazil. Alexe zabylo zle při pomyšlení, že to myslel jako nesobecký čin bez úmyslu s ní skutečně randit. Napadlo ji, že ji bere jen jako chudinku, a ne jako ženu, a jelikož ji neskutečně přitahoval a něco k němu cítila, bylo jí nesmírně špatně.

Zuřivě mu odsekla: „Na charitu je tu místní kaple a vdovy a sirotci, ne já. Nestojím o peníze pokrytce, který mě soudí a hraje si na přítele! Já už si peníze nějak seženu, ale než bych si je vzala od tebe, tak radši pojdu hlady!“

Potom už jen zaznamenal, jak sebrala své věci a zmizela tak rychle, že to sotva stačil postřehnout. Zničeně si sedl a nadával si, že to tak zpackal. Vůbec nevěděl, co dál. Na rande už nikoho nezval, ale nic se tím nezměnilo - dívka k němu byla stejně odměřená jako dřív.

Duke už začínal být pěkně vykořeněný a neustále přemýšlel, jak by ji získal - pokud to vůbec bylo možné. Neměl tušení o tom, že ho ve vyučování často pozoruje, když se nedívá. Uměla se dokonale přetvařovat, a její výraz byl vždy velmi chladný, když se někdy setkali tváří v tvář a museli spolu mluvit. Nikdy by neuvěřil, že ona je na tom stejně a jejím trápením je on. Myslela na něj stejně intenzivně, jako on na ni. Ale zůstávalo to jejím tajemstvím, neřekla to ani kamarádkám. Zato jednou zjistil, co jim řekla, a byl to pořádný šok, s nímž přišel její další průšvih, ze kterého ji on nakonec vytáhl.

Bylo to na Silvestra. Spousta lidí z jejich třídy se vydala do jednoho podniku, kam často chodívali a Alexa tam byla jako doma. Přišel tam také, aby byl s ní - jak jinak. Neustále se o to snažil a doufal, že zůstanou sami a on vymyslí něco takového, aby se nebránila schůzce nebo mu uvěřila, jak moc pro něj znamená. Čekal na příležitost, aniž tušil, že dorazí sok. Podařilo se mu sedět u stejného stolu jako ona, její kamarádky a Michael. Alexa vypadala úchvatně a on se rozhodoval, jestli se třeba nemá o půlnoci projevit a vyznat jí lásku. Rozhodně mýnil být poblíž, až nastane ten správný čas. Ale někdo mu udělal čáru přes rozpočet.

Alexa byla zrovna na toaletě a on tam zůstal s Monou, Shari a Michael. Tu si všiml, jak Mona smrtelně zbledla a na někoho ukázala, přičemž loktem žduchla do Shari. Ta se podívala stejným směrem, a on uviděl nějakého muže, který měl strašně kruté oči.

Podivil se, ale nevyděsil, jen byl zvědavý, když Mona vystrašeně vydechla: „Nicholas... Co tu dělá? Někdo by měl varovat Alexu!“

Už se jí chtěl zeptat proč, ale předešel ho Michael, který celý zrudl a nenávistně doslova vyplivl: „Ten hajzl, co jí dělal ty modřiny? To mi neříkej ani ve srandě! Asi mu rozbiju hubu!“

Duke se otrásl a usoudil, že by se k této činnosti velmi rád přidal. Z toho muže i jemu naskakovala husí kůže, a to se díky jisté věci rozhodně jen tak něčeho nelekl.

Shari se třásla zcela nekontrolovaně a Mona taky nevypadala nejlépe. Bylo vidět, že je něco trápí, a týká se to Alexy. Ta se zatím nevracela, a Michael a Mona se po ní šli podívat. Duke se zatím uchýlil ke lsti a využití přitažlivosti a vyzval k tanci Shari, která se tím trochu uklidnila, a ani jí nepřišlo podezřelé jeho vyptávání se

na toho muže a Alexu. Po chvíli mu prozradila šokující věc a nějak jí nedošlo, že tím vyzradila tajemství kamarádky - Duke měl kouzlo, co ještě nikdy neselhalo.

Nyní byl úplně mimo, když se od ní dozvěděl: „Tohle je Alexin bývalý kluk. Choval se k ní sadisticky. Kousal ji a škrábal - proto měla ty modřiny. A když ho stále odmítala, vzal si násilím její...“

Zarazila se, ale bylo pozdě - Duke pochopil. Netušila, co mu tím připomněla a proč pobledl. Jeho city k Alexe náhle dostaly nový rozměr, a přišel strach a nová touha ji chránit - omluvil se Shari a vydal se ji taky hledat.

V přízemí budovy narazil na bezradného Michaela a Monu, kterým se ji najít nepodařilo - jen zjistili, že si vzala své věci z šatny a prý odešla v doprovodu nějakého muže. Duke začal tušit, která bije. Poslal ty dva bavit se dále s ostatními, a když se dozvěděl, že ten sadista bydlí poblíž, vydal se ho hledat. Doufal, že se objeví, a to i s dívkou, po které marně pátral. Půlnoc tedy strávil na mrazu. Číhal totiž u stěny domu, v němž Nicholas bydlel. A zatímco všude vybuchovaly ohňostroje, v jeho srdci hořel oheň vzteku a strachu o tu, kterou miloval. Uklidnil se trochu až poté, co se jeho předpoklady naplnily, a on spatřil Alexu v doprovodu Nicholase, který ji majetnický držel kolem ramen. Divné bylo ale to, jak moc se dívka potácela. Sotva se držela na nohou, a vypadalo to, že je něčím omámená.

Duke je záměrně nechal projít - to aby zjistil, co má muž za lubem. Sice si dělal starosti s tím, jak se dostane do domu, ale štěstí mu přálo, a chvíli po vstupu dvojice se ven vyrojily nějaké děti, aby se dívaly na ohňostroj. Využil toho, a brzy už hledal ty správné dveře od bytu muže, který ublížil Alexe a mohl to udělat znova. Tím se chvíli zdržel, a už byl bez sebe hrůzou, když se

konečně dostal ke dveřím jeho bytu a zaposlouchal se do zvuků za nimi. Když nic neslyšel, propadl panice a začalo mu být všechno jedno. Měl velkou sílu, s níž vyrazil dveře. Byt byl dost velký, ale Nicholase spatřil skoro hned - a také Alexu. A nebyl to pěkný pohled.

Jeho vysněná milovaná totiž ležela jen ve spodním prádle v posteli! Nejevila žádné známky života, z čehož mu zabylo zle. Věděl, že skoro žádný alkohol nepila a moc dlouho pryč nebyla, takže v tom cítil něco nekalého. Byl velmi rozrušený a nenávistně zíral na Nicholase, který strnul, když zjistil, že se mu do bytu dostal úplně cizí muž a vyrazil u toho dveře. Doslova zkameněl a jen tam tak stál. Duke viděl, že je rovněž jen v prádle, a zalomcovala s ním ukrutná žárlivost.

Přiskočil k němu a uchopil ho za krk, aby zasyčel: „Co to s ní je? Proč je tak bezvládná? A co jsi s ní chtěl dělat, ty prase?“

Když k Nicholasově sdílnosti nepřispělo přiškrčení kyslíku, přitvrdil tím, že ho druhou rukou chytil v rozkroku a silně zmáčkl.

Muž zaječel a vyklopil mu: „Dal jsem jí do vína sedativa. Jenom spí. Chtěl jsem se s ní dohodnout, aby se ke mně vrátila, ale nechce!“

„A ani nepočítej s tím, že se k tobě někdy vrátí, hajzle! Jen přes mou mrtvolu! Nebo spíš já dřív udělám mrtvolu z tebe, jen se ještě o něco pokusíš!“ zuřil po jeho slovech Duke, ale pustil ho a myslel si, že je to tím vyřízeno.

Ty kruté oči ho měly varovat, ale naštěstí měl v krvi to, že dokázal být vždy ve střehu. Když se totiž začal věnovat oblékání bezvládné dívky, vrhl se Nicholas na jeho záda s úmyslem ho zpacifikovat. Netušil, jak velkou sílu Duke má. Lehce ho setřásl ze

svých svalnatých zad, a vzápětí s ním prohodil šatní skříň tak, že mu zlomil ruku, a navíc se mu do mnoha částí těla zabodly ostré třísky.

Pak už se Nicholas zmohl jenom na skučení bolestí, a Duke v klidu oblékl tu, na které mu záleželo, sebral její věci a vydal se s ní k výtahu, jímž sjel, a s ní v náručí dorazil ke svému autu, aniž by mu v tom kdokoli bránil. Žádné potíže mu to nezpůsobilo - unesl by i mnohem těžší osobu, a navíc byl velmi rád. Až na to, že byla tak bezvládná, což ho netěšilo, mu nic v životě nezpůsobilo větší radost než to, když dojel k sobě domů a donesl ji až do své vlastní ložnice. Tušil, že se probere až za pár hodin, ale i přesto byl nadšený z faktu, že ji vyrval ze spárů toho sadisty, který ji chtěl omámenou zneužít.

On sám ji také svlékl, ale jen kvůli tomu, aby měla pohodlí. Na prádlo jí pak oblékl svou vlastní košili a přikryl ji. Sice byl ve velkém pokušení k ní přilehnout a ráno předstírat, že se u něj ocitla jinak, aby ji lépe přemluvil k tomu, že by spolu mohli začít chodit, ale měl své důvody k tomu, aby si počíнал čestně. Tak jí jen pohladil tvář a očichal jí chřípí. Navíc se u toho začala vyděšeně zmítat. Už proto se raději uchýlil do vedlejšího pokoje, kde si ustlal.

Spát však nemohl ještě velmi dlouho - i kvůli hluku z petard. Usnul až ráno, a opět přišel ten sen, skončil však trochu jinak - tak neurčitě. Tohle ho však trochu povzbudilo, a on se těšil, co bude, až se vzbudí jeho návštěvnice. To, co se pak stalo, by asi nečekal - stále ji moc dobře neznal. A tak zprvu dobře naladěný, vydal se mladík chystat snídani pro svou vyvolenou.